

ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година LXXXVI

Брой 2/2010

Слово на издателите

Отминаха студените зимни дни и благодарим на Бога, че отново можем да се радваме на красивата пролет. Пролетта отново се събуди за живот и нейната “усмивка” ни кара и ние да се усмихваме и със своето богатство от цветове и уханье изпълва сърцата ни с радост. Въпреки това забелязваме, че човешката природа много трудно се задоволява. Докато някои са доволни, винаги има такива, които са недоволни. Докато някои се радват на определени неща, има други, които са много печални. Докато някои се смеят, има такива, които плачат. Всичките тези неща са действителност и ние ги виждаме и ги чувстваме, където и да се намираме. Те повлияват повече или по-малко на нашия живот. Много често се чува хора да казват: “Такъв е животът!” Вярно е, ние не можем да променим хода на събитията и обстоятелствата, това, което става около нас, но какво можем да направим? Всичко зависи от нашия начин на мислене, от това как посрещаме нещата и как реагираме на тях. Божието Слово иска да ни помогне в това отношение и да ни убеди в това, ако желаем да го чуем. Думите на Господа чрез апостол Павел ни карат да размислим върху това, което четем: Като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос.” (Ефесяни 5:20)

Казва се, че има най-малко четири категории във връзка с това как хората живеят живота си. В първата категория са такива, които постоянно се оплакват и все са недоволни. Във втората категория хората наистина живеят в неблагодарност, не се оплакват, но и не благодарят на Бога за Неговите благословения.

Неблагодарните приличат на възрастния човек, който приближил до непознат младеж в пощата и попитал: “Господине бихте ли написали адреса на тази картичка вместо мен? Младият човек с удоволствие му помогнал и след това му предложил да напише и съдържанието. Накрая непознатият младеж попитал: “Има ли още нещо, с което бих могъл да Ви услужа?” Възрастният човек помислил за момент и казал: “Да, бихте ли добавили накрая: “Моля, извинете ме за небрежния почерк!”

В третата категория са хора, които благодарят на Бога за нещата, които получават и за радостта. Към четвъртата категория принадлежат хора, които благодарят на Бога всякога и за всичко. Пуритан седнал пред трапеза от хляб и вода, свел глава за благодарност и възкликнал: “Имам всичко това, че даже и Христос!”

Поставя се въпросът: Към коя от споменатите категории принадлежа аз? Може въпросът да звучи неприятно, но е много важен, дори жизненоважен. Не е все едно как реагирам на житейските обстоятелства, които понякога много силно ни предизвикват. Какво становище заемам? Какъв е начинът ми на мислене? Как се държа? И преди всичко: Как стоя днес пред Бога (по отношение на тези въпроси)? Обикновено ние сме склонни да си отбелязваме несправедливите и трудни ситуации в живота и да не ги забравяме. Но печално е, че така бързо забравяме благословенията и радостите в живота, дори много пъти оставаме слепи за тях. Но Божието Слово казва следното:

1. “Винаги благодарете
2. за всичко на Бога
3. в името на нашия Господ Исус Христос.”

Ако беше писано, че трябва да благодарим на Бога само понякога и за определени неща, не би било така трудно. Има неща и обстоятелства, които са приятни и ни харесват, но има и такива, които не ни харесват, които са неприятни, трудни и критични. Как можем – как мога аз – тогава винаги да благодаря на Бога за всичко? Макар че за нас хората изобщо не е лесно, все пак там лежи тайната за един здрав и щастлив живот.

“Нищо не благоприятства толкова за здравето на тялото и душата, както благодарността и хвалението. В добрия смисъл, наш дълг е да отстраним мислите и чувствата на меланхолия и унилоост, точно така както наш дълг е да се молим.” УХЛ, 406

Благодарността е израз на вътрешния мир с Христос, който не може да остане скрит. Това е мир, който превъзхожда всеки разум. За кое трябва да бъдем благодарни? За всичко. Бог отговаря чрез Словото Си: “Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога.” (Римл. 8:28) Забелязваме, че всички обстоятелства, както идват, както ги срещаме в хода на живота, служат за добро. И такива ли, които причиняват болки?

Всичките тези са Божии инструменти, които допринасят за нашето приготвяне за небето.

Бог да подежда в сърцето ни, за да имаме едно благодарно и доволно сърце и същевременно да можем да се радваме. “За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христос Исус.” (1Сол. 5:18)

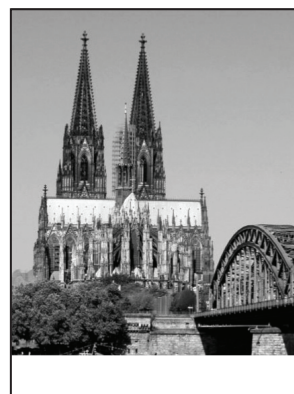
Със сигурност тази година сме предприели да вършим Божията воля. Бог да ни направи щастливи чрез нашия дух на благодарност. Чрез Исус Христос всичко е възможно! Неговите обещания принадлежат и на нас и те са “Да” и “Амин”!

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

2/2010

- 2** Слово на издателите
- 4** Прибежището
- 6** Божието допускане
- 10** Божието лекарство за вина

- 14** Поуки от притчата за двамата строители

- 17** Погрешната книга

- 18** Създадена да е красива

- 22** *Здраве*
Прощаването и милосърдието
най-добрата рецепта

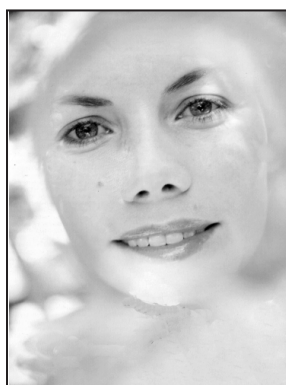
- 24** Как да преодолеем
раздразнението

- 25** Език мой - враг мой

- 26** Лежи ли щастието в
звездите

- 28** Молитва

- 30** Вдъхновяващи чудеса на
природата

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: ПК 1202 1000 гр София
e-mail: sdarm@abv.bg

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно,
нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна
информация

ISBN 1312 - 1219

Прибежището

“Вечният Бог е твое прибежище; и подпорка са ти вечните мишци” – извика Мойсей, героичният водач на Израил към чадата на своя народ. Той се намираше в края на своето пътуване и по Божия заповед се изкачи сам на връх Нево, за да се раздели с живота. От люлката до гроба той отново и отново узнаваше, че Всевишният е прибежището на човешките чада и те никога не трябва да се противят на Неговата воля. Тази вяра така го поддържаше, че светият доклад за него гласи: “Мойсей беше на сто и двадесет години, когато умря; очите му не се помрачиха, нито силата му намаля” (Второз. 24:7).

Още като нежно кърмаче, заплашен от меча на убиеца, в по-късната възраст ограбен от незаменимите майчини грижи, като юноша борещ се срещу влиянията на едно измамливо, високо развито езичество, като зрял мъж по собствена вина живеещ в доброволно изгнание, той сигурно е имал достатъчно причина да оплаква съдбата си, да изгуби всичкия си кураж и да се сърди на Твореца, Който го е извикал на живот. Но виждаме тъкмо обратното на това. Противните ветрове, които заплашваха житейското му корабче, само го тласкаха по-близо до неговия Господ, така близо, че на 80-годишна възраст беше удостоен да чуе небесния глас из горящия храст. Също и като водач на освободения от Бога робски

народ той можеше да претърпява всички мъчности, защото знаеше, че Бог е прибежище на Своите деца.

“Да – казваш ти – Мойсей знаеше какво ще рече да уповаваш на Господа, но веднъж пропадна, при карането за вода при Кадис,

в пустинята Цин, когато извика: “Чуйте сега вие, бунтовници! Да ви извадим ли вода от тази кана-ра?” (Числа 20:10) Затова той не можа да влезе в обещаната земя, но трябваше да умре в пустинята.” Тук имаш пълно право, приятелю.

При Мерива, при водата на карането, упованието беше разклатено. Затова Мойсей не приключи службата си по такъв славен начин, по какъвто би могло да стане.

Но искаме ли да упрекнем Мойсей? Не се ли държим и ние като него? И то не веднъж, а често? Неприятни въпроси. Трябва ли да ги отминем и по-добре да мълчим? Честни ли сме спрямо себе си? Нека заедно да застанем пред огледалото. Защо някога искрящият блясък в нашите очи е угаснал и защо гледаме така тъжно в света? Някога имахме бляскава черна или светеща руса коса. Но сега тя се тегли като фина мрежа от сребърни нишки, макар че сме в най-добрите години. Бръчките по челото стават все по-дълбоки, а сладките песни, с които някога радвахме Бога и хората, са повече или по-малко заглъхнали. Защо е така? “О, - казваш ти – та това е просто. Всички знаем откъде идва това – борбата за живота го носи със себе си, а тя от година на година става все по-сурова.” Имаш право, драги читателю; ние вече водихме някои битки. Като Мойсей трябваше да минаваме през дълбоки води. Не е ли същевременно вярно, че тъкмо в такива моменти особено чувствахме как сме закриляни от вечните мишци? В сълзите, с които плачехме, се оглеждаше като с цветовете на дъгата светлината, която се излъчва от Божия трон. Скъпоценното обещание: “Ще ви утеша, както майка утешава”, се изпълваше за нас. Господ се оказа като помощник в беда и не ни остави да се посраим. Той не позволи да бъдем изпитани повече от възможностите ни. При такива случаи ние също не роптаем, но с отправен към небето взор извикваме като псалмиста: “Ти си моя закрила и прибежище в злощастията ми.”

Но ние все пак негодувахме, когато имахме и най-малката причина за това. Колко често давахме

и даваме място на страхове, които напълно бяха и са ненужни! По-неже Божиите мисли и пътища са по-високи от нашите и не винаги можем да ги познаем, което е Неговото намерение с нас, започваме да не Му се доверяваме. Правехме го почти несъзнателно, но врагът на душата ни вземаше случая на истински и стигнахме дотам, че често надминавахме роптаещите израилтяни. Може би достатъчно много сме мълчали и на никого не сме издавали какво става в дъното на сърцето. Но ние носим следите върху тялото си и те остават, колкото и грижливо да се стараем да ги прикрием. “Половината от страховете никога не се осъществяват” – казваше един опитен брат, който беше работил усърдно в Господното дело. И все пак тези страхове му бяха вгорчили живота. Една благочестива християнка каза малко преди смъртта си: “Ако знаех как щеше да дойде всичко, и наполовина не бих си създавала толкова много грижи!” Недоверие спрямо Бога – кой е напълно свободен от това?

Изпълнени с грижи, ние казваме тайно в сърцето си: “Пътят ми е скрит от Господа и правото ми се пренебрегва от моя Бог” (Исая 40:27). Страх и недоверие ни водят неизбежно към водите на негодуванието. С хвалебствените песни, които нашите устни пеят, се смесват спотаените въздишки, които ни извежда страхът. Това е една странна мелодия, която възлиза към небето. Тя не се харесва на Господа. Той казва чрез пророка: “Горко на онзи, който се препира със Създателя си! Черепка от земните черепки!”

“Всичко се стовари върху мен” – извика Яков, когато Бог възнамеряваше да му върне сина му Йосиф и да го опази от гладна смърт. “Малко и зло е било числото на годините на живота ми” – каза той на езическия фараон.

Това е твърде често и нашата реч, която често ние, като Божии чада, държим без оглед на невярващите, които, нещо повече, трябва да виждат в нас това, което изповядваме. “Затова няма да се уплашим, ако би се и земята поклатила и планините преместили всред моретата.” (Пс. 46:2)

Един стар Божии човек каза веднъж: “Всичко е добро, всичко е добро, което Бог изпраща.” Ако можем да повярваме това, по-рядко или може би никога не ще роптаем против Бога. Водата на карането е горчива вода. Тя разболява тялото и душата и съкращава живота. Действа в костите ни като скрита отрова. Колко огорчава нашето недоверие към Онзи, Който казва: “Защото Аз зная мислите, които мисля за вас... Мисли за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда” (Ерем. 29:11). На Неговото сърце се почива добре; там не може да се страхуваме. С утешителни, любезни думи Той ни уверява: “Не бой се, защото Аз те изкупих, призовах те по име; Мой си ти. Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда, и през реките, те не ще те потопят. Когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опали. Защото Аз съм Иеова, твоят Бог, Святият израилев, твоят Спасител” (Исая 43:1-3).

Какво би могъл да каже Бог или да стори още, за да укрепи нашето доверие? Нищо не е оставил да липсва. Наша вина е, ако преждевременно паднем под товара на ненужния ни страх и грижи и на границата на Ханаан трябва да бъдем положени в гроба. Предвестниците, които възвестяват, че се приближаваме към Обетованата земя, се увеличават. Скоро ще настъпи денят, когато Царят ще дойде в красотата Си, за да заведе у дома онези, които безрезервно уповават на Него. □

Божие то допускане

Постоянно поставяният от много хора въпрос гласи: “Ако има Бог, защо стават тези ужасни неща по тази земя? Ако Бог е всемогъщ, защо не се намеси? Защо не спре този хаос? Тези войни, тези измами, тази несправедливост, мизерията и болезнените болести? Ако Той обича нас хората, как то уверява в това Библията, защо не направи така, че да изчезне мизерията и да приведе всичко отново в ред? Не се ли грижи Той повече за нас? Та Той би трябвало да знае, че тъкмо поради това, че допуска злото да съществува наред с доброто, толкова много хора стават атеисти.

Трябва да ни бъде ясно, че такива въпроси и мисли не възникват в главите на тези, които се числят към най-прогресивните мислители. Адам и Ева можеха да поставят на времето същия въпрос, когато Бог допусна да растат на земята тръни и бодили. Защо Той допуска това? Не ни ли обича повече и не се ли грижи повече за нас? Впрочем Иов постави този въпрос, когато над него и семейството му дойде нещастие. Господ можеше да го предотврати, ако искаше. Но за наша утеха, в живота на Адам и Иов имаше много неща, които показваха, че Бог още се грижеше за тях, въпреки тръните и бодилите, и семейните катастрофи. Имаше и има доказателства за и против Божията любов и грижа, ако човек се огледа в света. Така тогава се повдигна същото противоречие, както сега, и въпросът остава днес, както тогава: “Защо, при всичките противни доказателства, човек трябва да вярва в Бога и да Му се доверява? Щом като едно и също Същество допуска и планира както доброто, така и злото, както красивото, така и грозното, тогава невъзможно е всичкото сериозно мислене относно Него с дадените ни мисловни възможности.

Какво учи Библията относно тези неща? Ако се обърнем към първата глава на Посланието към римляните, узнаваме ясно и безкомпромисно от него, че сътворението не съдържа противоречие. То ни дава единствена

представа за Бога, именно, че има един славен, всемогъщ Създател - Бог и че Неговият универс само известява славата Му. “Понеже това, което възможно да се знае за Бога, на тях е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създанието на това, което е видимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията, така щото хората остават без извинение.” (Римл. 1:19-20) Следователно Библията учи, че човек, който наблюдава Вселената и същевременно не вижда вечната сила на славното Божество, е без извинение. По необходимост той трябва да извлече заключение от видимото за невидимото. Библията дори отива още една крачка по-нататък. В същата глава тя учи, че човек употребява мислите си за нищожество и неразумното му сърце се помрачава, когато виждайки Неговия прекрасно създаден свят, нито Му благодари за това, нито Го прославя, макар че е поразен от чудесата, които разкриват мъдростта на Твореца. “Защото като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, но извратиха себе си чрез своите мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи.” (Римл. 1: 21) Казано с други думи, когато човек наблюдава Вселената и не прелива от благодарност към Бога и не почита Бога, тогава стига дотам, че с течение на времето става неспособен да употребява правилно по-висшите си способности, например като мисленето. Сърцето му се помрачава, моралните му възприятия заглъхват. Да станеш не почитащ Бога, се счита за злоупотреба с мисловните органи. Злоупотребата води изцяло към израждане на съответния орган.

Библията не показва много симпатии към човека, който има интелектуални затруднения да вярва в Бога. Според мащаба на Свещеното Писание достатъчен е един поглед към Универса, за да се убедиш в съществуването на Бога. При това не е необходима повече от средна интелигентност. Тя би трябвало да е

достатъчна да направи от него един ревностен почитател на Бога.

Съставителят на статията, от която са взети тези мисли, професор д-р А. Е. Валдер-Смит, за по-добро разбиране прави сравнение с катедралата в град Кьолн.

“Преди Втората световна война аз често разглеждах кьолнската катедрала. Особено се удивлявах на тази красива готическа постройка, понякога в продължение на часове, с тези грациозни, стремящи се нагоре стълбове, великолепния с високи сводове покрив, средновековните пъстри стъклени прозорци и органа. Колкото повече гледах, толкова повече се учудвах на майсторите строители и зидари, които с течение на столетия са проектирали и изграждали тази катедрала. Защото всичките тези грациозни линии бяха явно грижливо скицирани от експерти, които не само знаеха, математическите основи на един такъв строеж, но и притежаваха високо чувство за красота. И качеството на това занаятчийско изкуство действително беше първокласно, независимо красотата на общата конструкция. Така аз се учудвах на нашите предшественици, когато изследвах техния занаят. Като си помисли човек, че те не притежаваха никакви модерни машинни приспособления, които да облекчат труда им, трябва да се счита тогавашното им дело като едно чудно дело. Така структурата на тази катедрала говори несъмнено за духа, който е вложен в нея. Да си представим, че една такава сграда би могла да стане така просто, без да е произлязла от ума на вещи лица, ще рече да се съмняваме в собствения си разум.

През време на Втората световна война Кьолн беше прицел на може би повече тежки въздушни нападения, отколкото всеки друг град в Западна Европа. Тъй като катедралата стои непосредствено до маневрената гара, която беше редовно и тежко бомбардирана, тя често биваше улучвана и многократно тежко повредена. Още си спомням добре за разочарование-

то, когато през есента на 1946 г. за първи път след войната отново видях катедралата. Двете прочути кули още стояха и стърчаха нагоре сред страшното, невъобразимо поле от развалини. Извън самата катедрала почти всичко беше изравнено със земята или срутено в развалини. Отдалеч кулите изглеждаха още добре, но когато човек се приближеше до тях, виждаше огромни дупки в тяхната масивна зидария. Повече от сто тона бетон и тухли бяха вградени в една огромна дупка високо горе в една кула, за да се възстанови отчасти зидарията, разрушена от една взривена бомба. Покривът беше в развалини, органът разрушен, прозорците изпотрошени и изпадали и навсякъде лежеше до колена една неопикуема маса от развалини, разкъсани дървета, станала

на прах зидария и огромни каменни блокове, които отчасти покриваха дупки от бомби.

Тази хаотична картина ми направи дълбоко впечатление, когато си мислех за предишната красота и подредба на тази опетнена земя. Докато тези мисли минаваха през главата ми, все пак никога не ми мина през ума – никога не свързах по някакъв начин купищата развалини от тази някога така красива постройка с неспособността или с някакво намерение на архитектите или занаятчиите, които я бяха изградили. Още по-малко пък да започна да се съмнявам в съществуването на тези майстори строители, понеже тяхното дело сега лежеше пред очите ми в развалини. Човек вероятно би трябвало дълго време да мисли напрегнато, за да достигне до

такава абсурдна идея. Наистина дори всред всеобщото поле от развалини личаха остатъците, които напомняха за предишната красота на тази сграда, как добре бяха планирали архитектите всичко. Мощните, устремени нагоре стълбове още стояха. Грациозните готически арки още бяха там. Даже дупките от бомбите в зидарията правеха видимо колко добре бяха конструирали архитектите и колко умело хората бяха строили, дори на места, от които в продължение на хилядолетие хората бяха оттеглили погледа си. До най-големите си подробности цялата развалина показваше тъкмо обратното на горните абсурдни мисли и правеше познато колко добре беше замислена и конструирана цялата постройка. Би могло да се продължи и да се отиде още по-нататък и да се

твърди, че разрушената сграда в определено отношение още по-добре, отколкото неповредената сграда, показваше съвършенството на плана и конструкцията. Това не беше постройка с шукатура, отвън фина, но вътре, където нормално никой не можеше да погледне, съвсем незначителна, както е при много модерни сгради. Много вероятно е никой да не е обвинил архитектите, че са построили една развалина. Съвсем явно бе, че катедралата никога не е била планирана като такава – това и не би отговаряло на факта, че сега тя е една развалина. Общо взето лесно беше да се различи между това, което е развалина и което е планирано. Макар че катедралата

показваше едновременно съвършенство и упадък и представляваше един смесен образ, този факт не би довел до мисълта, че първо, тъй като катедралата беше една развалина, смесица от хаос и ред, зад нея не стоеше никакъв изобретателен дух, никакъв архитект, и второ, тъй като постройката беше една смесица от упадък и ред, човек не можеше да се надява повече да познае някои характерни белези на стоящия зад това дух.

Разрушената от бомби катедрала ми напомня за състоянието на творението, както го виждаме днес, наистина една смесена картина, бъркотия от ред и хаос, красота и грозота, любов и омраза, всичко крайно объркано, вплетено едно в друго. Но на това място си спомних колко нелогично би било да извлечем от това следните заключения:

1. Зад постройката на сътвореното не стои никакъв дух, никакъв творец. А точно това е становището на повечето атеисти. Те не виждат в природата нищо освен противоречие и поради това напълно изключват от

своя мисловен свят объркващото за тях понятие за Бога.

2. Поради това не може по никакви признаци да се познае стоящия зад природата ум. Изобщо достатъчно лесно е да се различи между плана и възникналия междуременно безпорядък, също и в природата. В едни развалини често се разбира по-добре действителните намерения на стоящия зад това строител, отколкото в една неповредена сграда. Например изучаването на раковите клетки (“изродените” клетки на онази сграда, наречена “тяло”) разкри много неподозирани тайни относно строежа и структурата на здравите клетки на тялото, които по друг начин не биха могли да се открият лесно. Следователно макар че творението предлага една смесена (от добро и зло) картина, неоправдано е да заключаваме от това, че поради това няма никакъв Творец и че в него не може да се открият никакви качества на Неговия дух. Често разрушената сграда показва по-добре наяве стоящия зад

него ум, отколкото първоначалното състояние.”

Естествено всичките нагледни примери и притчи във вида, който беше представен по-горе, са непълни. Примерът тук с катедралата не прави изключение. Строителите на катедралата са отдавна мъртви. Те не биха могли да попречат на бомбардирането на постройката. Но понеже Бог не е мъртъв, възниква въпросът защо Той не попречи на “бомбардирането” на Неговото майсторско произведение. Това сега има нещо общо с Божията любов. Ако човек обмисли точно какво е любов, проблемът се решава бързо от само себе си по

начин, който задоволява разума. Следователно нека сега поставим въпроса: Какво е естеството на любовта? Любовта на Божия Син Исус Христос към нас човеците често се сравнява с любовта, която един млад човек чувства към неговата годеница. Христос сам се сравнява с младоженец, а църквата като Негова годеница.

Как започва любовта между годеницата и годеника? Един хубав ден младият човек вижда момичето и чувства някакво влечение към него. В началото младата дама може и да не е забелязала неговото влечение, до момента, когато той започне да я ухажда – може би като започне да ѝ изпраща цветя, или по някакъв друг начин. Младият човек би желал в това състояние да има отговор на един пламтящ въпрос: Ще отговори ли тя на моите чувства към нея? Но за да се събуди любов и да може да ѝ се отговори, трябва да се съблюдава следното:

Младият човек трябва и ще ухажда младото момиче. Но щом на мяс-

тото на ухажването дойде принуждението, радостта и любовта престават и на тяхно място идват често омраза и страдание. Съгласно цялото й естество любовта почива на взаимното съгласие, свързано с абсолютно уважение на свободната воля на партньора. Казано иначе, базата за любовта е свободата да обичаш, взаимното съгласие или абсолютната доброволност при двата партньора да си осигурят взаимното влечение. Без тази свобода истинската любов е невъзможна.

Сега да разгледаме една важна точка под формата на въпрос. Какво би станало, ако Бог беше създал човека така, че той да не може да взема собствено нравствено решение, а само да може да изпълнява Божията воля, както се отключва една ключалка, когато в нея се пхне правилния ключ? Или точно така, както един автомат за продажба доставя стока, когато се пусне изискваната сума. Ако човекът беше създаден така, че да отдава любов, когато Бог натисне съответното копче, били било това истинска любов?

За да бъде сигурен в нашата любов, Бог трябва да ни позволява свободното решаване на волята да обичаме или да не обичаме, съобразно нашето желание. Това по необходимост лежи в основата на любовта – в действителност и във всяка друга добродетел. Обикновено хората, и тъкмо хората, които не са размишлявали върху истинското естество на любовта, охотно приписват на Бога ролята на диктатор и мислят, че Той и в наши дни би упражнявал брутално насилие.

Когато Бог създаде небесния свят и ангелите, чрез това искаше да създаде най-доброто и затова основа едно царство на любовта и добродетелта. Но за да се осъществи това, Той трябваше да гарантира на жителите истинска свобода, което и направи. Ангелите и техният началник, Луцифер, получиха един характер, който ги правеше способни за истинска любов към техния Създател и към техните другари. С това те имаха възможността да проявяват истинска любов, за да отдават любов и да се отнасят към тях с любов, което естествено включва и съответните противоположни възможности – възможността да отказват всичко това. Библията го докладва като факт, че

една голяма част от ангелите последва своя началник, Луцифер, когато той при свобода на волята реши да не обича и да обърне гръб на любовта на Твореца. Чрез това, че се отделиха от Него, единственият Бог, те станаха по естество зли, безсърдечни и попаднаха под проклятието. Следователно простото наличие на зло в един свят, който е създаден от всемогъщ Бог, показва, че доброто и добродетелта сами по себе си са истински и че любовта сама по себе си е любов, а не нещо друго – както се учи понякога (“Любовта е скрита форма на егоизма.”) Простото наличие на зло в света е в действителност добро доказателство, че Бог действително е любов.

След като Луцифер, най-главният от ангелите, избра злото, искаше да бъде активен мисионер и си спечели ангели съмишленици, като ги караше да тръгнат по същия път. Затова и отиде при Адам и Ева, които бяха създадени с един способен на любов характер и поради това можеха да избират. Стана така, че и те направиха погрешен избор. Понеже обърнаха гръб на единствения Бог, те станаха зли и внесоха грях и страдание в творението. Но не показва ли всичко това колко високо Бог уважава човеците? Той взема действително на сериозно нашите решения и достатъчно сериозно нашата любов, за да я спечели, което отново разкрива естеството на Неговата любов. Никой не може да бъде принуден към любовта, която Бог търси.

Обобщено можем да кажем, че Бог допусна да бъде “бомбардиран” универс (да си послужим отново с картината на кьолнската катедрала), защото планът за един свят, който е способен на истинска любов и добродетелност, включва в себе си този риск, планът, да се изгради едно царство на любов, царство на пълна свобода. Без тази възможност за свобода на волята за вземане на решение човек никога не би могъл да постигне доброто. Какво идва сега, след като стана грехопадението и грехът дойде в света? Какво прави Бог, Който по естество е любов? Нека да поставим въпроса по друг начин. Какво прави човек, който е обикнал много друг, но който не е разбран и е отблъснат? Библията казва: “Любовта дълготърпи... не се раздражнява, не държи

сметка за зло,... всичко търпи” (1 Кор. 13:4,8).

Дълго време преди това Бог предвиди погрешното решение на волята, което донесе в света хаос и поквара. Когато се дойде дотам, Той не избухна и не унищожи всичко, както биха очаквали мнозина, които самите постъпват така, когато се сблъскат с някакво непокорство или неправда. Нещо повече, Той се опита чрез Своето любвеобилно дълготърпение да спаси, което би могло да се спаси от ужасната гибел. Вярно и с голяма сериозност Той предупреди човеци и ангели за последствията на едно погрешно решение. Но Той естествено не си затвори пътя към нашето сърце, опитвайки да ни спечели отново. Това би означавало да се изключи завинаги възможността за истинска любов. Той винаги се е опитвал с дълготърпение и търпение да ни върне към любовта и разума. Това опитване достигна връхната си точка, когато изпрати Своя Син, Който доброволно пожертва Своя живот за всички нас. Защо Синът отиде доброволно и по Свое решение на смърт заради нас. Той нито веднъж не се опита да се защити, но дойде, както сам каза, за да умре за греховете на мнозина. Сега Той чака за нас с надежда, че всички хора ще дойдат до познание на истината.”

“Който иска да се спасят всички те човеци и да достигнат до познание на истината.” (1 Тим. 2:4) “Господ не забавя това, което е обещал, според както някои считат бавенето, но заради вас търпи за дълго време, понеже не иска да погинат някои, по всички да дойдат до познание на истината.” (2 Петр. 3:9) С това се има предвид точно така, както е записано там и не включва непременно, че всички ще дойдат до покаяние. Но Бог е готов с готовност да приеме всички, които се отвърнат от собствените си пътища и се обърнат към него.

“Чрез живота и смъртта Си Христос постигна нещо много повече, отколкото само едно спасение. Бог допусна всичко това, че Неговата неизказана любов, по-ярка отколкото преди, да може да се излее над Неговия универс и всичките Негови създания да Го почитат с още по-дълбока любов през цялата вечност.” (Животът на Исус, 15, 16) □

Герсон Роблес

Напоследък четох една история за едно малко момче на име Джони. Той и сестричката му един ден посетили своите дядо и баба във фермата им. На него му дали прашка да играе във в гората. Джони се упражнявал в гората, но нито веднъж не можал да улучи целта. Разочарован той се върнал за обед.

Като се връщал, видял любимата патица на баба си. По вътрешен импулс той се прицелил с прашката, улучил патицата точно в главата

и я убил. Джони се смаял, ужасил и натъжил! Панически той скрил мъртвата патица в купчината дърва, но само за да види, че сестра му го наблюдавала. Шели видяла всичко, но не казала нищо.

На следващия ден след обедата бабата казала на Шели: “Хайде да измиеш чиниите.” Но Шели отвърнала: “Бабо, Джони ми каза, че той иска да помогне в кухнята.” Тогава пошепнала на Джони: “Помниш ли патицата?” Така Джони измил чиниите. По-къс-

но в същия ден дядото попитал дали децата искат да отидат да играят в парка, но бабата казала: “() жаля м, но аз се нуждаю от тях да ми помогнат да приготвим вечеря.” Шели се усмихнала и казала: “Добре, дадено, понеже Джони ми каза, че той иска да го свърши сам.” Тогава тя отново му пошепнала: “Помниш ли патицата?” Така Шели отишла в парка, а Джони останал да помага.

Накрая, след няколко дни Джони, шетайки и за двамата, не можал да издържа повече. Той отишъл при баба си и изповядал, че убил патицата. Бабата коленичила, прегърнала го и казала: “Сладурче, знам. Аз стоях на прозореца и видях всичко, но понеже те обичам, ти простих. Тъкмо се чудех колко дълго ще позволиш вината да те прави роб.”

Вината или угризението на съвестта може да ни направи да вършим странни неща. Но преди да продължим по този предмет, нужно ни е да знаем какво всъщност е вина.

Какво е вина?

Чувството за вина е един емоционален предупредителен сигнал. Неговата цел е да ни предупреди, че сме извършили нещо нередно или че сме пренебрегнали да извършим нещо, което е трябвало да извършим. Нашето понятие за право и погрешно се изработва предимно през детските години и се развива през живота ни. Тези морални убеждения съставят нашата съвест. Чувството за вина е резултат от действие срещу структурата на нашите убеждения.

Вина означава провинение, престъпление, закононарушение, грях, греховност.

Истина е, че не всички, които са виновни, в смисъл на закона, чувстват угризение на съвестта за своето престъпление. При някои земни управления вината не се определя по чувства, но по нарушение на издадения закон. Същият този принцип се вижда в Божието управление. Павел писа: “Не бих познал греха освен чрез закона. Защото не бих познал, че пожеланието е грях, ако законът не беше казал: “Не пожелавай” (Римл. 7:7) Той писа също така: “А знаем, че каквото казва законът, казва го за онези, които са под закона; за да се затулят устата на всекиго и цял свят да се доведе под съдбата на Бога.” (Римл. 3:19)

Така едно нещо е сигурно – ние страдаме от вина и всички можем да кажем колко неприятно е това чувство. Но как можем да се отървем? Библията ни посочва два начина да се справим с вината и нейните крайни резултати. Божието лекарство за вина е наречено “скръб по Бога”, а другата е наречена “светската скръб”.

“Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт” (2Кор. 7:10).

Светската скръб

Вината или свързаните с нея чувства на скръб тук са наречени “светската скръб”. Библията казва, че това води до смърт. Преди повече от 100 години Елън Уайт писа: “Много болести, от които хората страдат, са резултат на душевни страдания. Мъка, страх, недоволство, угризения на съвестта, чувство на виновност, недоверие – всички допринасят за отпадането на жизнените сили и причиняват упадък и смърт.” (ПСВЛ 162)

Днес науката се старее да вникне в това как умът въздейства на тялото. Многобройни изследвания понастоящем биват публикувани в медицински списания, показващи, че болестите са свързани с душевни страдания. Но как човешките същества се отнасят с чувствата за вина?

Понеже усещанията за вина са неприятни, мнозина се опитват да пренебрегнат “угризението на съвестта” си чрез смълчаване на вината по различни начини. Първите три от тези начини се намират в книгата Битие и показват какво направиха Адам и Ева някога, когато съгрешиха.

Самокорегиране

“И... (жената) взе от плода му, та яде и на мъжа си даде да яде с нея, та и той яде. Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа, та си направиха препаски.” (Бит. 3:6,7)

Когато съгрешим,

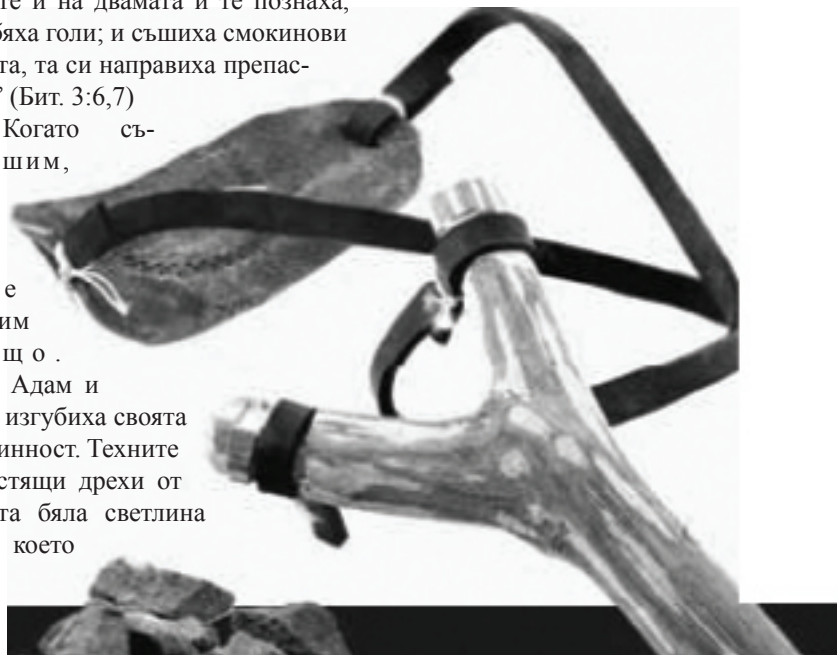
ни е губим нещо. Тук Адам и Ева изгубиха своята невинност. Техните блестящи дрехи от чиста бяла светлина – което

символизираше тяхната невинност – също изчезнаха. Там те стояха засрамени един до друг от голото присъствие; засрамени и голи пред Бога! В Библията голотата е свързана със срама (виж Откр. 3:18). С виновна съвест, те се опитаха чрез прилагане на самокорегиране да компенсират загубата си. В отчаянието си съшиха си препаски от смокинови листа; но нищо от това, което направиха, не можеше да отнеме острата болка от една опетнена съвест. Мнозина днес се опитват да компенсират голотата на душата си по същия начин, както направиха Адам и Ева. Чувството на срам ги кара да направят нещо, като “отиване на църква поради вина”. Други се опитват да неутрализират греха си чрез някое “библейско изучаване на вина” или дори някакво “молене поради вина”, други се стремят да компенсират чрез засилена религиозна дейност, някои като направят дарение. Но всичките наши най-големи старания никога не ще компенсират претърпяната загуба.

Скриване от действителността

Адам и Ева скоро разбраха, че дрехите им от смокинови листа не помагат. “И при вечерния ветрец чува гласа на Господа Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между градинските дървета.” (Бит. 3:8)

Скриването от реалността ще даде временно освобождение, но

реалността никога не се отмахва. Когато Адам и Ева се скриха от Бога, те направиха това поради срам и страх. “Но Господ Бог повика човека и му рече” “Где си?” А той рече: “Чух гласа Ти в градината и уплаших се, защото съм гол; и се скрих.” (9, 10 ст.)

Днес млади и стари се опитват да скрият реалността на тяхната вина или срам, като се изолират от другите. Страх от изобличение или разкриване може да подтиква дадена личност да стане отшелник дори в собствения си дом.

Друг начин, по който се опитваме да избягаме от действителността, е чрез сковаване на ума. Тъй като едно утризение на съвестта се чувства в ума, много от нас ще се опитат да заглушат викащия глас на вината. В света за освобождаване някои се обръщат към дроги или алкохол. Други се отдават на секс и неморалност. Лесно е да се види, че тези неща влошават проблема. Но как християни са в опасност да се скрият от действителността?

В християнските кръгове използват по-меки мерки, за да постигнем подобни резултати. Филми ще ни носят някакво освобождение, въпреки това освобождението ще трае само докато се прожектира филмът. Други неща, които можем да вършим с невъздържаност, са ядене, спане или слушане на музика.

Познавах една жена, която слушаше музика буквално през целия ден. Сутринта се събуждаше с алармения часовник на радиото. Щом станеше, включваше стерито и се приготвяше за работа. След това се качваше в колата и отиваше на работа, слушайки любимата си радиостанция. Докато беше на работа, запущваше ушите си със слушалки и слушаше любимата си музика. Цикълът се повтаряше същият по пътя й към дома и приключваше само, когато заспеше при свирещото радио. Всеки ден беше същият – тя живееше в свой нереален музикален свят.

Прехвърляне отговорността върху друг

Третото нещо, което Адам и Ева направиха, за да избегнат вината, беше да прехвърлят отговорността един на друг и на Бога. “И човекът рече: “Жената, която си ми дал за другарка, тя

ми даде от дървото, та ядох.” (ст. 12)

Понеже влиянието е най-силно между онези, които са в най-интимно отношение, нужно е всичко на всичко един момент на слабост, за да се отстъпи на подтика на другия. Истина е, че силното влияние на другите може да е имало отношение към нашата вина. Но можем ясно да видим, че Бог не извинява греха поради това, че изкушението е било много силно. Грехът е неизвиним.

Изразът “прехвърляне на отговорността” се отнася за прехвърляне вината върху друга личност. Президентът на САЩ Хари Труман имал върху бюрото си надпис: “Отговорността е твоя”. Това означавало, че той поема отговорността за всички решения, които взема за страната. По същия начин Бог ни държи отговорни за изборите, които правим, основани върху моралните ни убеждения.

Оправдаване на греха

Чули ли сте някога някой да каже: “Направих го, но Бог разбира”? Или: “Аз съм християнин и мотивът, който имам, е святост”? Или може би сте чули израза: “Бог знае сърцето ми”. Всичко това идва с един опит да оправдаем греха или да направим греха да изглежда благочестив чрез въвеждане на Бога в ситуацията. Всичко тава са форми на самоизмама и въпреки че може да изглежда, че намаляват вината, в действителност те прибавят и измама към нашия списък от грехове.

Сравняване

Сравняването себе си с други е един особен начин да се представим за по-добри. През ума ви ще мине мисълта: “Направих го, но погледни всеки друг, който го е направил”, или “Аз не съм така лош, както някои други”. Исус говори за един фарисей, който се сравнявал с една личност, за която мислел, че е по-виновна отколкото той. В собствената си преценка той се виждал в съвсем добър вид. “Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци” (Лука 18:11) – казал той. Тук е бил неговият проблем; мнението за самия него било оформено от гледането към други, вместо да се сравнява с Христос.

Омаловажаване на греха

Всички от споменатите по-горе точки са опити да намалим нашата вина. Лесно е да мислим за нашия грях като за малък, гледайки как другите гледат какво сме извършили върху една разграфена скала от 1 до 10. Но трябва да разберем, че няма малък грях в очите на Бога, а само различни степени на вина. Колкото повече светлина и разбиране притежаваме, толкова по-виновни ставаме, когато престъпим тази светлина.

Светската скръб може да води само до едно място. В края на краищата всички виновни грешници ще претърпят вечна смърт. Има ли начин да избегнем? Кое е Божието лекарство за вина?

Скръбта по Бога

Библията ни казва, че “скръбта по Бога докарва спасително покаяние”. Сега ще разгледаме накратко начина, по който Бог иска да се отнасяме с вината.

Определете и признайте вината си

Защо се чувствате виновни? Дали за нещо, което сте направили или за нещо, което не сте направили? Дали е нещо, което сте казали? Или може би е нещо, което сте предположили, че е грешно или някой друг е казал, че е грешно? Каквато и да е причината, вие трябва да бъдете честни със себе си. Определете причината за вашата вина. В малката книжка “Пътят към Христа” е написано ясно това изявление. “Онези, които не са смирили душите си пред Бога, така че да признаят своята вина, не са още изпълнили първото условие, за да бъдат приети от Бога.” ПХ 38

В Притчи се казва: “Който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги изповядва и изоставя, ще намери благодат.” (Пр. 28:13)

“Блажен онзи човек, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит. Блажен онзи човек, комуто Господ не вменява беззаконие и в чийто дух няма измама. Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането ми всеки ден. Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мене, влагата ми се обърна на лятна суша. Признах греха си пред Тебе и беззаконието си не скрих. Рекох: Ще изповядам Гос-

поду престъпленията си. И Ти прости вината на греха ми. Затова нещо нека Ти се моли всеки благочестив на време, когато може да се намери то.” (Псалм 32:1-6)

Приемане на последиците

Веднъж изследвали сърцето си и разбрали причината за вината ви, вие се нуждаете да познаете последиците и да ги приемете. Каква вреда сте нанесли на себе си и други? За всяко действие има последици – това е естествен закон. Когато ние не приемаме последиците за нашите действия, не постъпваме истински със собствената си душа.

Осъзнаване ужаса на греха

Библията описва греха като една тайна. (“Защото онази тайна, сиреч беззаконието, вече действа...” – 2 Солун. 2:7). Елън Уайт писа относно греха: “Ако за него би могло да се намери някакво оправдание или да се посочи причина за съществуването му, той би престанал да бъде грях.” (ВБ 46, 406) Но докато грехът е една тайна, в смисъл, че не може да бъде представена никаква причина за неговото съществуване, все пак съветвани сме още да разберем неговото отвратително естество. Размислете върху следното изявление:

“Не можем да се избавим от греха, докато не видим неговата гибелна същност, докато не се отвърнем от него в сърцето си, не е възможно да настъпи никаква реална промяна в живота ни.” ПХ 21

“Тогава, като си спомните нечестивите си постъпки и недобрите си дела, ще се отвратите от себе си пред очите си поради беззаконията.” (Езекиил 36:31)

И така как ще знаем действителното естество на нашите грехове? Е. Уайт продължава: : “Извънредната престъпност на греха може да бъде оценена само в светлината на кръста.” ПХ 30

Как в светлината на кръста? Кръстът е, който открива ужасното естество на греха. На кръста виждаме Божията омраза към греха, че не пожали и не избави Своя Единороден Син от претърпяване неговото ужасно проклетие и виждаме лекарството, така милостиво дадено за нашата вина.

Човекът на скърби

Божие лекарство за вина е Исус. Чрез прехвърляне нашата вина върху самия Него и понасяйки наказанието, което ние заслужавахме, Христос ни е направил свободни. Това действие на Исус, поемащ нашата вина, е достойно за най-сериозно разглеждане от нас.

Когато Исус вървеше към Гетсиманската градина с учениците Си, Той изпълняваше пророчеството от Исаия. Забележете внимателно следния текст:

“Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари.”

“Господ възложи на Него беззаконието на всички ни.”

“Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония.”

“Както агне, водено на клане.”

“Той изложи душата Си на смърт.”

“И към престъпници биде причислен.”

Исус беше наречен “Човек на скърби и навикнал на печал” (Исаия 53:3).

“Но святият Божи Син нямаше да носи Свои собствени грехове и скърби. Той носеше скърбите на други, защото върху Него бяха възложени всичките наши беззакония.” 3В, 14.08.1879

“И като взе със Себе Си Петър и двамата Заведееви сина, започна да скърби и да тъгува. Тогава им каза: “Душата Ми е преоскърбена до смърт; постоите тук и бдете заедно с Мене” (Мат. 26:37,38). Христос страдаше в резултат на нашите грехове. “За да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: “Той взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе.” (Мат. 8:17)

Когато беше в Гетсиманската градина, Исус се “молеше по-усърдно; и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята” (Лука 22:44)

Кървавата пот е рядко състояние, познато в медицината като “хематидросис”. То се причинява от напрегнато душевно очакване или агония. Кое беше, което наскърби така много Исус? “Христос бе най-големият страдалец, но Неговото страдание идваше от чувството, което изпитваше към злобността на греха, от

съзнанието, че поради сближението си с греха човек бе заслепен и не виждаше колко страшен беше той.” ЖИ 623

Това душевно страдание беше засилено чрез отделянето, което нашите грехове причиниха между Него и Неговия Отец. “Съзнанието за греха, който предизвика Божия гняв над Него като заместник на човека, правеше чашата, която трябваше да изпие, толкова горчива, че сломи сърцето Му.” ЖИ 624

Напоследък историята за Исус, физическата болка беше направена популярна чрез един холивудски филм. Но когато започнете да гледате на причината за Христовата смърт, започва да се очертава една друга картина.

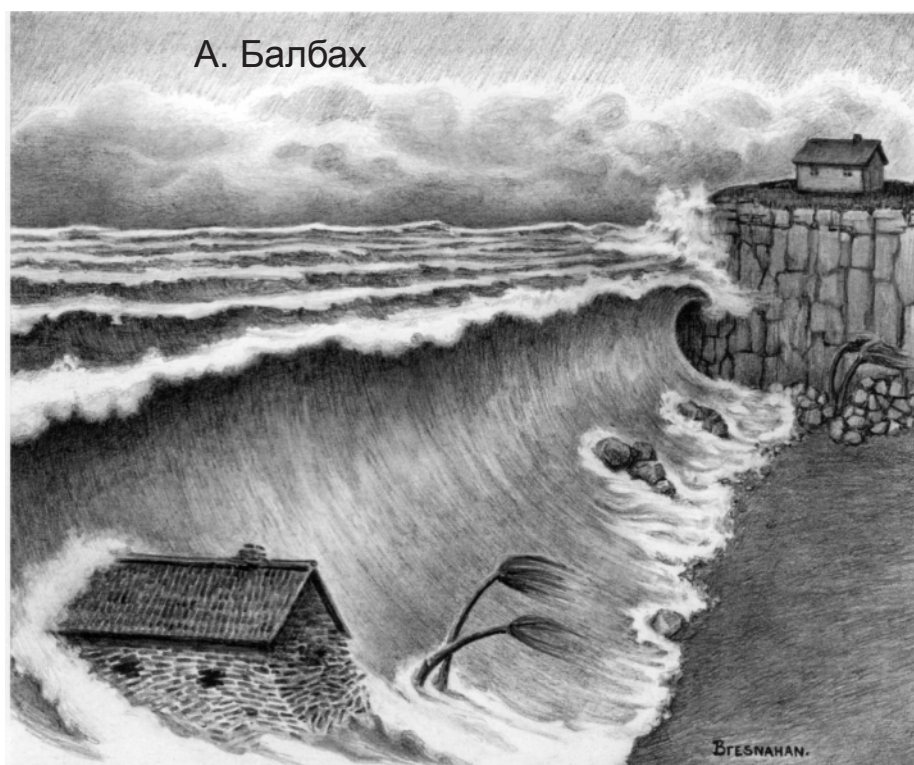
“Съзнанието, че Отец е отвърнал лицето Си от Него в този час на най-голяма мъка, пронизваше сърцето на Спасителя с такава скръб, която не може да се разбере от хората. Тази душевна мъка бе толкова голяма, че Той едва чувстваше физическата болка.” ЖИ 624

“Но не забитото копие, нито болките на кръста причиниха смъртта на Исус. Викът, който Той нададе “със силен глас” (Мат. 27:50; Лука 23:46) на издъхване, струята кръв и вода, която изтече от страната Му, свидетелстваха, че Той е умрял от разрыв на сърцето. Сърцето Му бе разбито от душевна мъка. Той бе убит от греха на света.” ЖИ 638

Тук е нашето лекарство. Бог ни е дал Своя Син да носи нашата вина. Когато, предвид кръста, ние признаем нашата вина, дълбока скръб за греха ще наводни душата ни и Господ ще породи в нас да се отвърнем от него с погнуса. Тогава нашите изповеди ще бъдат особени и конкретни и ще признаем самите неща, за които сме виновни.

На всички, които истински се покайват и изповядват, Христос е обещал прощение. В историята, разказана в началото на тази статия, Джони позволи вината да го направи един роб. Как ще се отнесеш ти с вината си, драги читателю? □

Поуки от притчата за двамата строители

дъждовно годишно време. А когато вали, вали проливен дъжд. Понякога предизвиква големи порои, които не отнасят само пясъчната повърхност на скалистите брегове, но и колибите, изградени на пясъка. Къщите, изградени от кирпичи, неизпечени тухли (сушени на слънце), бяха единствените в тамошните села. При връхлитането на порои и наводнение тези къщи често биваха разрушавани, докато каменните къщи, съградени върху скала издържаха на бурите стотици години.

Тези два типа постройки и два типа строители представляват два начина на мислене при хората. Затова тази поука е предназначена за нас, тъй като всеки от нас спада към една от тези групи.

От една страна, това са онези, които не съзнават необходимостта от приготовление за своя бъдещ живот. Чрез поведението си те казват: “Не се безпокой за бъдещето. Няма причина за страх. Няма нужда от специални мерки за бдителност. Няма разлика между ден и ден. Не се поддавайте на влиянието на религиозни фанатици. Учените казват, че всичко ще е наред. Не се тревожете, но наслаждавайте се на живота и на всичко, каквото той предлага.”

Божии пророци предвидиха преди около три хиляди години това модерно становище спрямо живота, описвайки състоянието, което ще характеризира времето на края. Пророк Исаия казва, че ще срещаме много, чийто стил на живот ще казва: “Да ядем и да пием, защото утре ще умрем.” (Ис. 22:13)

Много от тези хора ще запазват външен вид на набожност, но в сърцето си ще казват: “Бог няма да ни накаже”. (Пс. 10:13) Мнозина ще отидат така далеч, че да се съмняват и дори да отричат съществуването на Бога; но въпреки това, нямат оправдание, защото са отказали да изпитат основно съществуващите доказателства и защото не са вярвали в Божието обещание: “Ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце” (Еремия 29:13). Тези хора посвещават времето си и средствата си за задоволяване на своите желания и основават вратата си на илюзии. В духовен смисъл те градят колибата си на пясък.

В края на Своята проповед на планината, като заключение Исус спомена три важни неща:

1. Кое различава някои хора от другите;

2. Кои фактори определят успеха или неуспеха в живота; и

3. Как всеки индивидуално избира съдбата си – вечен живот или вечна смърт.

Той каза: “И тъй всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който

е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придодойха реките, духнаха ветровете и устремиха се върху тази къща; но тя не падна, защото беше основана на канара. И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля дъждът, придодойха реките, духнаха ветровете и устремиха се върху тази къща; и тя падна, и падането ѝ беше голямо.” (Матей 7:24-27)

В Близкия изток зимите са

Но, от друга страна, има и малобройни хора, чиято преориентация е да изграждат здрава духовна къща върху Вечната канара, Исус Христос. Те основават упованието си върху действителности. На върха на списъка на техните приоритети е сигурността. Те са уверени, че тази неизбежна естествена смърт не е краят на всичко. Защото е писано: “И тъй като е определено на човешките веднъж да умрат, а след това настава съд.” (Евр. 9:27)

В повечето случаи лесно е да се различат тези две категории хора. Исус каза: “По плодовете им ще ги познаете.” Външните показатели, като нашите постъпки, нашите навици в хранене и пиене, начин на обличане, нашата външност, та и домът ни показват какви личности сме. Но духовната страна на нашия живот открива към кое царство, съзнателно или несъзнателно, принадлежим. Ако обичаме Бога над всичко и ближния си както себе си (Мат. 22:30-40), тогава сме на Божия служба и градим на канарата. Но ако любовта към света заема първо място в сърцето ни, в ума ни (1Йоан 2:15-17), тогава служим на Сатана и градим на пясък.

Христовата проповед на планината представлява призив към всички нас, млади и стари, богати и бедни, които вярват и които не вярват. Четейки проповедта под влиянието на Святия Дух, чувстваме необходимост да решим къде и как ще градим – върху скалата на вечната истина или върху пясъка на временните илюзии. И след като изберем, ще започнем да съзнаваме, съзнателно или несъзнателно, че трябва да очакваме или положителен резултат (вечен живот), или отрицателни последици (вечна смърт), в зависимост от това какъв е нашият избор.

Градене върху пясък

Имаме преимущество да погледнем по-отблизо опасното състояние, което можем да поддържаме в нашето сърце: нашата дръзкост, самоизмамване, нашето умишлено или случайно незнание, или нещо друго, което работи против вечните ни интереси. Не е разумно да допускаме тези “бури” да унищожават

нашата духовна структура и да запечатат нашата вечна съдба.

На една опасна скала недалеч от крайбрежието на Корнуел в Югозападна Англия се намира маякът “Eddystone Lighthouse”, изграден през 1878-1882 г. Днешната постройка е общо четвъртият фар на това място. Първият, който е бил изграден през 1696 г., не е издържал достатъчно дълго да угоди суетността на архитекта, който го е проектирал. Когато е завършил работата си, толкова е бил сигурен в здравината на постройката, че е искал да бъде в нея по време на най-силната буря, която някога е бушувала. Но когато желаният период на бурите настъпил, резултатите не били според предвидените. Един ден архитектът отплувал към фара, за да надзирава поправките на постройката, и бил принуден да остане там, когато ненадейно излязла внезапна силна буря по цялото крайбрежие. Уплашените му приятели на сушата имали лошо предчувствие, че постройката няма да издържи. Когато призори се развиделило, погледнали към гибелната скала Едистон и се надявали да видят фара и приятеля си. Какъв шок! Всичко, което могли да видят в далечината било гола скала. Не бил останал нито камък върху камък. Заедно със своя самоуверен строител фарът изчезнал в морето.

Подобно на този строител и на онези, които градят къщи на пясък, много от нас основават надеждата си върху човешки идеи, амбиции и илюзии. Такива строители работят за собственото си унищожение.

Имайки предвид, че опасността от самоизмамване засяга и онези, които изповядват, че са християни, препоръчително е да изучаваме успоредно с това и за двамата слуги (Матей 24:46-51) и да помним Божието предупреждение: “Сега, прочее, така казва Господ на силите: “Помислете за постъпките си” (Агей 1:5). “Който мисли, че стои, нека внимава да не падне.” (1Кор. 10:12) Дръзкостта е много опасно нещо.

В Португалия, на стръмна скала, високо почти 150 метра, се намирал манастир. Посетителите на тази сграда влизали в голям плетен кош в подножието на скалата, откъдето ръчно ги извличали до върха с

помощта на старо, протрито въже. Изкачването към манастира било доста опасно. Един ден, когато един от посетителите трябвало да влезе в коша, за да се върне в подножието на скалата, вниманието му било привлечено от състоянието на въжето.

“Колко често – попитал той калугера – сменяте това въже?”

“Всеки път, когато старото се скъса” – отговорил калугерът.

Ще кажете, че посетителите на този манастир ненужно са рискували. Точно така. Но ние не сме по-мъдри, ако бързаме през живота, осланяйки се на протритото духовно въже. Поради това нека да отворим очите си и да прегледаме “въжето”, на нашата религиозна опитност. Лъжливата самоувереност може временно да приспи съвестта ни, но това няма да ни спаси.

Градене върху скала

Прочетохме, че разумният човек е съградил къщата си на скала. Да, разумните хора все още градят върху Вечната Скала, вземайки Божието Слово за основа на своя живот, избирайки добри материали за сградата и следвайки правилен строителен план.

А. Правилна основа

От евангелието от Матей 7:24,25 виждаме, че Христос е основата, на която трябва да градим, ако желаем духовната ни сграда да издържи. Апостол Павел пише: “Никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.” (1Кор. 3:11)

Ние градим на Христос, зидайки върху Неговото Слово, което е вечно (Исая 40:8). Исус казва: “Вие изследвайте Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са които свидетелстват за Мене.” (Йоан 5:39)

“Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици; и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.” (Йоан 8:31,32)

Б. Добър градивен материал

Отваряйки сърцето си за действието на Святия Дух, Който, с наше съгласие и съдействие, ще ни води в цялата истина (Йоан 16:13) и ще родим

плодовете на Духа в нашия живот (Галатяни 5: 22,23), използвайки правилно талантите, които Бог ни е поверил (Мат. 25:14-29) и работейки за известяване на Божието царство (Мат. 6:33), ние слагаме върху основата трайни материали (1Кор. 3:12,13), които ще издържат изпита на Божия пречистващ огън.

В. Правилен строителен план

“Всеки изгражда собствения си характер (и собствената си съдба) и сградата расте. Божие Слово ни предупреждава да внимаваме как градим, да гледаме нашата сграда да бъде основана върху Вечната Скала (Исус Христос). Идва време, когато работата ни ще се окаже такава, каквато е в действителност.” СЦ, IV, 656

“Нищо не сме внесли в света, нито можем да изнесем нещо.” (1Тим. 6:7), освен характера, който оформяме тук на земята.

Александър Хумболд, немски природоизследовател, е казал: “Единствено онова, което сме внесли в своя характер през времето на нашия живот, единствено него можем да вземем със себе си.”

Гледайки двете възможности, които са ни предоставени, нека Бог да ни помогне да вземем правилно решение, за да не бъдем оставени във (ти и аз), когато Исус, при Своето второ идване, ще обяви:

“Елате вие, благословени от Отца Ми, и наследете царството, приготвено за вас от създаването на света!”

МОЛИТВА

Дари ме, Господи със разум,
в съдбите Твои да вървя,
за да не бъде миг напразен
животът ми на тази земя.

Дари ме, Господи със мъдрост,
да знам защо съм на света:
последователно и с твърдост
да следвам Теб към вечността.

Изпълвай ми с любов сърцето
и вратата ми укрепи,
че на земята и небето
единственият Бог си Ти!

Изпълвай ми душата с радост
при изгрева на всеки ден
и в грижи, болка, скръб и старост
о, Боже мой, бъди до мен!

Закрилай ме и дай ми сили,
и милостив към мен бъди.
Благослови ме, Боже мили,
към Твоят царство ме води.

Павел Ангелов

С НЯКОЛКО ДУМИ

Библията не ни е дадена, за да увеличим знанията си, а за да променим живота си.

Смисълът на християнството е в себеподаването, а не в себеизявата.

Бог е достатъчен дори когато човек изгуби всичко.

Вратата не знае никога накъде е водена, но тя знае и обика Единия, Който води.

Вратата не действа в света на възможното. тя започва там, където човешките възможности свършват.

Остави светлината ти да свети и Бог ще я отнесе там, където трябва да се види.

Склучените молитвено ръце са по-силни от стиснатите юмруци.

Погрешната книга

В малка книжарница в един град в Испания младият продавач Жозе току що беше мъмрен от собственика, защото книгите по рафтовете се намираха в крайно безредие. Жозе изглежда още не беше схванал как собственикът искаше да вижда подредени книгите. Сега още веднъж му се обясни:

“Не подвързията или цената са меродавни при подреждането, но единствено съдържанието, тематиката. Рафтовете са ясно надписани: Пътеписи, Семейни истории, Техническа, Селско стопанство, Религия и т. н. Ако заглавието не ти говори нищо, отвори книгата и прочети няколко откъса, тогава ще разбереш къде да сложиш въпросната книга.”

Жозе се залови за работа. Не винаги беше така лесно да намери точния рафт. Но с времето започна да му се удава по-добре да подрежда правилно книгите.

Веднъж в ръцете му попадна една малка, подвързана в черно книжка. И понеже Жозе никак не можа да се ориентира по заглавието, отвори я и започна да чете. Погледът му падна на мястото, където пишеше:

“Ето, излезе сеячът да сее...” Жозе прехвърли следващите редове, чете за “тръни”, за “добра почва”, за “стократен плод”. След това на Жозе не му беше трудно с подреждането – книгата явно спадаше към раздела “Селско стопанство”. И така той я постави на съответно надписания рафт.

Известно време след това в магазина влезе един селянин и попита за някаква книга за земеделие, тъй като иска с помощта на книги в тази област да се усъвършенства професионално. Тъй като собственикът на магазина не беше в момента там, Жозе трябваше да даде съвет на клиента. Той си спомни за малката черна книга, извади я от рафта и я сложи пред селянина, като му каза, че е написана специално за земеделци, понеже се говори за сеене, жънене, плевели и за добра и лоша почва.

Клиентът охотно прие съвета и купи малката черна книга.

Още на следващата вечер той искаше да започне с изучаването с книжката по специалността. Но едва беше прочел в нея малко, узна за голямо свое разоча-

рование, че се касае за религиозна книга! Негодуващ той я затвори и я постави обратно на етажерката. Нямаше никакъв интерес към религията. Искаше следващия път да смени книгата и да се оплаче на книжаря за липсата на внимание от страна на младия продавач.

Изминаха доста седмици. Все още малката черна книга стоеше на етажерката му. Но изведнъж селянинът се разболя. Трябваше да лежи много дни на легло. Когато отново се подобри малко, почувства скука. Помоли жена си да му даде нещо за четене. Жената пристъпи към етажерката за книги и прегледа какво да даде на мъжа си. Тя откри малката черна книга, която не беше виждала още.

“Каква е тази книга? Чел ли си я?” – го попита тя. Той ѝ разказа как се е снабдил с тази книга.

“Все пак прегледай я, може да е интересна и да си заслужава четенето. Сега имаш много време за четене” – отговори жената и му подаде малката книга. Селянинът я взе неохотно в ръцете. Но малко по-късно така се задълбочи в съдържанието на тази книжка, че забрави всичко около себе си и продължи да чете. Когато дойде до мястото: “Елате при Мене всички отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя”, за пръв път спря с четенето; трябваше дълго да размишлява върху тези думи. Но след това продължи да чете. Всичко беше така напълно ново за него, че не си позволи никаква пауза и дори остави вечерята да стои. Как го впечатли това, което беше написано в тази малка книга за живота, за страданията и смъртта на Господ Исус, Божия Син!

Отново и отново той чувстваше, че тази книга се обръща лично към него. Отново се спираше на едно изречение, което му говореше лично на него: “Който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя”. Селянинът съпостави това изречение с предходното: “Елате при Мене...” Разбра, че това беше Спасителят, Който го приканваше да дойде при Него. Не остави дълго да бъде молен; коленичи в стаята си и извика: “Господи Исусе, Спасителю на света, искам да дойда – ето ме!” и намери мир и покой за сърцето и съвестта.

Създадена да е Красива

Модата се променя. Това, което е било много модерно през 19, 20 векове, сега изглежда смешно и недоляно. Изменя се стилът, дължината на дрехата и дебелината на токовете. Променя се всичко. Но през всички векове остава неизменно само едно: жената всякога се стреми да бъде красива. Какво е това красота?

Красотата е почти синоним на Божията слава

Красотата е едно от най-величествените проявления на Бога. На човека, създаден по Негов образ и подобие, е свойствен стремежът към красота, свойствено е да проявява себе си чрез прекрасното. Очевидно затова човек украсява жилището си, мястото около дома и самия себе си. Само на човека е дадено от Бога да вижда красотата и да ѝ се наслаждава. Когато видим красиви места на земята, красива пеперуда, птица с ярка опереност или такова грациозно животно, като кон или елен, ние се възхищаваме на красотата на Божиите творения, защото в нас е заложено знанието за красота. Бог се проявява чрез красотата на Своите творения. Един древен мъдрец е казал: “Никога не пропускай да видиш нещо хубаво.

Красотата е почеркът на Божията ръка, поздрав от него и светлина по пътя. Поздрави Го с “добре дошъл” във всяко миловидно лице, във всяко ясно небе, във всяко хубаво цвете и Му благодари за това на Него, на прайзвора на всяка красота.”

Какво казва Старият завет

Господ създаде всичко прекрасно, а шедьовърът на Неговото творение беше човекът. “И Бог създаде човека по Своя образ, по Божи образ ги създаде: мъж и жена ги създаде; и, ето, беше твърде добро.” (Бит. 1: 27,31)

Бог не осъжда, а напротив, високо цени външната красота: Сара беше толкова красива, че Авраам се опасяваше за живота си, страхуваше се, че други мъже ще го убият, за да си присвоят жена му. Ревека беше “Твърде красива на глед”; Авигея беше “благоразумна и красива”, Естир беше “прилична и красива” и т. н. Библията нееднократно споменава за това, че жените в онези дни ползвали козметика, за да подчертаят красотата си (Естир 2:9); всевъзможните приглаждания за Естир продължиха дванайсет месеца “според нареденото за жената” (Естир 2:12).

За по-голяма красота еврейките употребяваха различни средства:

мазила, масла, парфюм (Песен на песните 4:14: “нард и шафран, тръстика и канела, с всичките дървета, доставящи благоухания, като ливан, смирна и алой, с всичките най-изрядни аромати”), боя за коса, червила, белила.

Жените в Израил били длъжни обезателно да покриват главата си. Върху всичките дрехи нерядко надявали голямо, покриващо цялата фигура покривало или плащ, в който можело да се загърне цялата, с края на който покривали главата, подобно на забрадка. При желание се драпирал; с края на плаща можело да се прикрие и лицето.

Разкошът и богатството в обувките, както и в облеклото, достигал до изключителни размери. В тока на обувките например поставяли малко стъклъце с парфюм за разпространение на аромата. Главните еврейски украшения били обици от злато, сребро, слонова кост, често със скъпоценни камъни, огърлици (Иzx. 32: 2; Числа 31:50 и др.). Както се вижда, жената във всички времена се е старала да се обкръжава с красиви вещи и да бъде модерна. Но има две “но”: не трябва сякаш да се подчинява на модата и стремежът “да бъде в крак с времето” не трябва да е всепоглъщаща цел.

Какво казва Новият завет

Красота, която не помръква. Така в Матей 6:25 Исус Христос представя важния принцип за превъзходството на небесните ценности над земните: „Животът е повече от храната и тялото от облеклото.“

Апостол Павел се обръща към жените: „Така и жените да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато или бисери, или скъпи дрехи, а с добри дела, както прилича на жени, които са се посветили на благочестието“ (1Тим. 2:9,10). Апостолът подхваща тази тема с повелението жените да украсяват себе си по определен образец: „И тъй искам... така жените да украсяват себе си.“ Гръцката дума за украсявам произлиза от думата „космео“. Основното значение на тази дума е „да приведа в порядък“. В български език от нея произлиза думата „козметика“. В този текст апостол Павел им повелява да приведат външния си вид в порядък.

Първи принцип: порядък във външния вид. Апостол Павел казва, че жената трябва да украсява себе си с прилично облекло, т. е. облекло, за което може да се каже, че е в „порядък“. Той не установява определено облекло, което предписва на християните, но започва с това, че потвърждава първия принцип за порядък във външния вид.

„Характерът на едно лице се определя от неговия вкус към облеклото. Добрият вкус и просветеният ум се проявяват в избора на скромно и прилично облекло...“

Външният изглед е често пъти показател на ума и трябва да внимаваме какви знаци си окачваме, защото по тях светът ще съди за нашата вяра...

Христовите последователи са представени от Него като солта на земята и светлината на света. Без спасителното влияние на християните светът би погинал от своята развала. Погледнете онази класа мними християни, които са небрежни в облеклото и във външния си вид; хлабави в търговските си сделки, груби, неучтиви и недосялани в маниерите си; долни в разговора си, а считащи тези лоши черти като белези на истинско смирение и на християнски живот. Мислите

ли, че ако Спасителят би бил на земята, би посочил на тях като солта на земята и светлината на света? – Не, никога!“ ВМ 251, 252,253

Втори принцип: качества на женското сърце определят външния вид

Този принцип касае вярното отношение на жената християнка към външния вид. Апостолът говори за наличието на някои качества в нейното сърце, които трябва да станат за нея ръководство в подхода към нейното облекло и външен вид. Той не свежда този въпрос до опростени формули и предписания за стила и външния вид. Вместо това той утвърждава, че настоящата християнка трябва да има такива духовни качества, които я правят способна самостоятелно да взема правилни решения, касаещи нейния външен вид. С други думи, не светът трябва да й посочва как да се облича, но сърцето й.

Духовни качества

Апостолът конкретно споменава тези качества: срамежливост и целомъдрие. Думата „срамежливост“ (на гръцки *didous*) се определя от известния речник Стронг като „чувство на срам или чест, скромност, благоговение почтеност и уважение към другите“. Това определено качество на сърцето я прави способна да разбира и избягва това, което е срамно.

Павел използва рядко думата „срамежливост“ (единствен път в Новия завет) за това, за да посочи уникалното качество, присъщо на християнския характер на благочестивата жена, която с облеклото си не търси това, което ще привлече вниманието към нейното тяло, но която се украсява с чувство на скромност, почтеност и уважение към другите. Нейното облекло не говори за сексуална разпуснатост и чувственост, което не рядко диктува някои тенденции в съвременната мода.

Целомъдрие. Значението на термина „целомъдрие“ (*sofrosuneis*), използван от апостола, е „здрав разсъдък“. Тази дума също описва добре балансирано в текста. *Sofrosuneis* указва на способността на християнката да мисли трезво, на нейната

самодисциплина, на уменията й да контролира себе си и по въпроса за обличането. Апостолът е уверен, че никой и нищо не ще се справи по-добре със задачата за определяне формата и качеството на външния вид на християнката, както собствената й скромност и целомъдрие.

Христовата доброта е най-хубавото украшение, което трябва да носим.

Истинската красота

Павел призовава жените християнки да се съсредоточат върху вътрешната си красота, която се явява най-подходящото украшение за тези, които се стремят към благочестие. Той посочва на християнките по кой начин могат да бъдат действително красиви. Източник и средство на тази красота, извираща отвътре, се явява преди всичко характерът, оформен по божествения образец и изявяващ се в добри дела. Външният вид да бъде външен израз на вътрешна красота.

Веднъж се запознах с жена, на която чертите на лицето й бяха, как да кажа, дори и не зная... Буквално както в персонажа от приказките, с който плашат малките деца, баба Яга. Крив нос, издадена напред челюст, очила с огромни стъкла за късогледни хора, рядка безцветна коса и такива безцветни очи. Това запознанство стана в една болница, където лежах майки с простудени деца. Когато тази „Баба Яга“ се приближи, разговорът

бързо угасна и всички майки бързо се върнаха по стайте си: жените я отбягваха. Тъй като от детство винаги съм имала желание да защита слабите и отхвърлените, веднага пристъпих към своята “закрилническа мисия” и започнах да общувам с нея. Жената се оказа умна, мила и обаятелна. Приблизително след половин час аз престанах да забелязвам недостатъците по лицето ѝ. Скоро тя, поласкана от моето внимание, стана по-откровена и изповяда, че не може да има деца, а дъщеря ѝ е осиновена, че скоро ще осинови и брата на момиченцето, тъй като родителите им са алкохолици, отнасят се жестоко с децата си, забравят да го кърмят и т. н. Тя повдигна блузката на едногодишното момиченце и ми показа белези от изгаряне по корема на детето: “Ето, така пияният ѝ баща си гасил цигарите” – ми обясни тя. На очите ѝ се появиха сълзи и сега не ми се виждаха безцветни – бяха прекрасни! А на следващата сутрин съседката по стая ми каза, че добре познава семейството на новата ми позната, че тя има много красив мъж, че живеят заедно, че е добра домакиня, че красивото костюмче на детето тя самата го е уплела. Не знаех какво прави сега тази жена, не се видяхме с нея повече. Но тя всякога е за мен пример за настояща красота. Тази красота, която не угасва!

Жени, красотата – това не са чертите на лицето ви, не формата на фигурата ви. Красотата – това е онова, което се изявява на дело, това е: как мислите, как чувствате, как реагирате, как постъпвате и т. н.

И така източник и средство на красотата се явява преди всичко сърдечната красота, изявяваща се в добри дела. Гръцката фраза *ergon afathon* говори за делата на човека, явяващи се действително добри по своята същност. Големият речник Стронг определя думата *afathon* като “хубаво по своята същност или природа, полезно, добро, приятно, хармонично, изпълнено с радост, щастливо, правилно, отлично, изразяващо чест”. Тази фраза говори за реално изразяване добротата на сърцето чрез постъпки, разкриващи благочестие и истинска красота.

Но “Не ставайте съблазън” (1 Коринтяни 10:32) чрез облеклото.

Апостол Павел не дава списък на

забранен или препоръчителен стил облекло. Вместо това той концентрира вниманието на читателите си върху надлежното състояние на сърцето на християнката, което безспорно е способно да я направи красива, да формира нейното вярно отношение към облеклото и украсяване себе си. Може да се каже, че верният човек, пребиваващ в благочестие и праведност, ще може да избира от различните модни тенденции такова облекло, което ще подчертава неговата красота (външен израз на вътрешна красота), индивидуалност и стил, при което неговата свобода в избора “да не стане спънка на слабия” (1 Кор. 8:9).

Няма “християнски” стил! Няма специален стил в облеклото. В често цитираният документ от ранно християнското време, писмо на Диогнет, се казва: “Християните не се различават от другите хора нито по страна, нито по език, нито в житейски обичаи. Те не населяват някъде особени градове, не употребяват никакво необичайно наречие и водят живот с нищо не различаващ се от другите... Но, ... следвайки обичаите на тези жители в обличане, в хранене и във всичко, те представляват удивителен и наистина невероятен образец на живот.”

Мъжете обичат с очи

Мъжете се налага да се борят с желанието да съхраняват и извикват в паметта си образа на други жени даже и при щастлив брак. Това е битка, която води всеки мъж. Главният персонаж в една от библийските книги, Иов, заявява: “Направих завет с очите си и как бих погледнал на девица?” (Иов 31:1) А всичко се заражда в главата!

“Калейдоскоп” от чувствени образи се върти в мъжката глава с бясна скорост. И всичко това непроизволно! Неутолимо желание да гледат красиви жени – това е неотменна част от мъжете. Дори ако сте най-красивата жена в света, все едно, вашият мъж ще бъде подложен на това изкушение. Много мъже са признавали: “Ако беше в наша власт, в миг завинаги бихме се преборили с изкушението да гледаме други жени. На нас всичко това не ни е по-малко противно, отколкото на жените ни.”

Когато красива жена влезе в ста-

ята, намиращите се там жени я възприемат просто като същество от женски пол. Но мъжете, всички, внезапно слагат очилата, за да видят тази жена отчетливо и ясно: те просто не могат да не гледат на нея. Духовните мъже дисциплинират себе си, строги са към себе си. Поради това много важно за нас, жените, е да разберем, че трябва така добре да се обличаме, че да не предизвикваме у чуждите мъже възжелания!

Американската писателка Шенти Фелдан пише в книгата “Строго конфиденциално: жените за мъжете”, посветена на жените мисионерки: “Абсолютно невежи по дадения въпрос жени и девойки правят положението на мъжете още по-сложно. За съжаление, що се отнася до болшинството жени, за разлика от мъжете, обичат да привличат погледите. Те не осъзнават степента на своето влияние върху окръжаващите ги мъже, факт, в който мъжете, между впрочем, отказват да вярват.

Бащата на едно семейство ме попита, защо неговата благоразумна дъщеря, студентка в колежа, се върти пред младеж, който много ѝ се нрави, в такъв вид?

“Не мога да повярвам – каза този мъж, – че дъщеря ми не разбира какво прави!”

“Да – съгласих се, – не разбира. Тя знае, че изглежда красиво, но дори не подозира какво предизвиква в главата на този младеж. Тя си мисли, че той си казва: “Ах, колко е очарователна!”

“И това ли е всичко, което предизвиква – “очарователна”? – запита отново потресеният баща. – Той си я представя разголена.”

Ето, затова ние често и не се сещаме. Много жени просто искат мъжка любов и внимание, не съзнавайки при това, че “вниманието”, което се получава в резултат, съвсем не е това, към което са се стремели, и че то няма нищо общо с любовта. Уверявам ви, майки, че вашата млада дъщеря, ако ѝ обясните, не ще изпадне във възторг при мисълта за това, че надявайки такова облекло, тя подтиква съучениците си към това, да си я представят в разголен вид.

За съжаление, мога да гарантирам, че даже много възрастни жени не си представят какви мисли и образи се раждат в главата на женени мъже, когато ги видят в подобно

“замайващо” облекло. На всяка жена ѝ е приятно, когато я забелязват. Но мъжете не искат да ги заставят да ви обръщат внимание. Вие изпълвате главата на мъже с всякакви глупости и ги провокирате към неуважително отношение към техните жени. Ние с вас сме длъжни да разбираме колко много зависи от нас и да се стараем да сторим всичко, за да опазим мъжете от съблазни.”

Мъжете не са равнодушни към външността на жената. За това изобщо не ви е нужно обезателно да бъдете топ модел. Просто вашият мъж иска да следите своята външност и е готов да ви помага в това. Главното в това е, че мъжът иска да види, че жената се старае да промени в себе си нещо заради него. Ако жената се грижи за своята външност, мъжът се чувства обичан! Ако не – нещастен. Поради това бъдете красиви единствено за този, който Бог ви е дал.

Необходимо да се помни, че лицето отразява не външната, а вътрешната красота на човека. Вашите мисли обезателно се отразяват на вашето лице. Изражението на вашето лице е свързано с вашето подсъзнание. Ис-

тинската красота на жената е в сърдечната грижа за другите и в проявата на добри чувства. Именно в това се крие един от най-важните секрети на обаянието. А с възрастта такава жена става още по-красива!!!

Заклучение: “Не ставайте съблазни.” (1Кор. 10:32)

Господ е творец на всичко красиво. Той не отхвърля красотата, но напомня, че “животът е повече от храната и тялото от облеклото”.

Сляпото следване на модата, позволяването всичко, сексуалната разпуснатост и чувственост в облеклото може да доведе до неприятни последици, а именно жената може да стане обект на насилие и мръсно посегателство. И то не поради модата. В нашия външен облик се отразява това, с което е изпълнено сърцето ни, нашият вътрешен човек.

Вярващите, пребъдващи в благочестие и праведност, могат всякога да избират от различните модни тенденции това облекло, което подчертава тяхната красота, индивидуалност и стил, при което “тази свобода да не стане спънка на слабите” (1Кор. 8:9).

О. Чемякина

Секрети на женската красота

За да бъдат устните красиви – произнасяй само добри думи.

За да бъдат очите прекрасни – гледай на хората с любов.

За да бъде фигурата идеална – разделяй храната си с гладните.

За да бъдат ръцете нежни и изящни – с едната ръка помагай на себе си, а с другата – на хората.

За хубава осанка – ходи с пълна увереност, че редом с теб върви сам Господ.

Не ставайте грозни

Психолозите установиха, че сквернословие то уврежда психиката на човека и превръща Красиците в грозни жени.

Докторът по психологическите науки професор Борис Сосновский подхождал от професионална гледна точка към проблема с използване в речта ни на нецензурирани изрази. Той подложил на анализ откъде се е взел нашият “безжалостен и безпощаден” жаргон и защо много (уви!) така често го използват.

Професорът свързва сквернословие то с афекта. Психолозите знаят, че това е единственият вид преживяване, което човек не може да управлява – не напразно състоянието на афект се явява смекчаващо вината обстоятелство в съда. Но зад афектираната реч стои мотив – остро, макар и кратковременно преживяване. Борис Сосновский казва, че след мотива е нужна реч,

но в афектираната реч няма мисъл. И привежда пример: “Вървя по улицата и нося ваза. Препъвам се. Вазата се строшава. Какви думи казвам при това?”

Нищо – ще изругая и ще продължа. Но най-важното е, че нецензурираната реч по невероятен начин влияе на психиката. Настъпва загуба в личността, вследствие на което се явява променяне на отношението към самата себе си. При жените възниква пренебрежение към своя външен вид, загубване на самокритичност и се явява една престорена самоувереност – у мен всичко е отлично! А всъщност не, кожата е загубяла, появили са се леки бръчки, косите в непрегледен вид.

Обърнали ли сте внимание, че грозните често ругаят с цинизми? Оказва се, че всичко се обръща – често тези цинизми ги правят грозни. Не ругайте!

Прощаването и милосърдието най-добрата рецепта за здраве

“**Н**е завързвай приятелство с ядовит човек и не ходи с гневлив човек. Да не би да научиш пътищата му и да приготвиш примка за душата си.” (Притчи 22: 24,25)

Изследванията на медиците установиха удивителния факт: хора, умеещи да прощават, са по-здрави и силни физически и морално от другите. Ето някои факти:

1. Доктор Фредерик Лускин от Медицинския център при Станфордския университет със своя екип провел през 2000 г. изучаване на взаимозависимостта между религията и сърдечните болести.

В изследването взели участие 259 души. В хода на целия период на наблюдение учените провели с участ-

ниците беседи, на които учили хората да прощават и да бъдат състрадателни. Проведените наблюдения ясно продемонстрирали, че хората, научавайки се да прощават, се чувстват значително по-добре, не само душевно, но и физически. Така например в края на срока на експеримента било установено, че у много от участниците, страдащи от болки при спин, безсъние, болки в стомаха, изложени на изключително постоянни стресове, физическите им болки намалели, а у някои от изследваните изчезнали съвсем.

Коментирайки това, професорът по психология в Станфордския университет Фредерик Лускин през време на презентацията на своята книга “Forgive for Good” (Простете в името на доброто) казва: “Прощаването е най-добрата и най-проверената рецепта за здраве и щастие.” В книгата си доктор Лускин разяснява, че озлобеността и обидата, които човек дълго време държи в себе си, много скоро започват да оказват видимо разрушителен ефект и върху физическото състояние на човека.

“Изключителната вреда от трайната озлобеност и гняв се проявява в това, че тези чувства изваждат от строя термостата вътре в организма. Ако се приучите към чувство на гняв, макар и не в големи количества, вие вече не можете да различите кое е нормално и кое не. Привикването към проявяване на внезапни агресивни емоции изработва в организма адреналин, при което много бързо такъв човек става адреналинозависим и неуравновесен. Адреналинът изгаря организма и замъглява разума, не дава на човека да мисли здраво, което

още повече влошава положението и тежестта на състоянието на човека” – пише ученият.

Наред с това доктор Лускин установил, че в момент на стрес и гняв организмът отделя определени видове ензими (ферменти), които повишават кръвното налягане и нивото на холестерола в кръвта. Тогава, когато честите колебания и повишени налягания и холестеринът са губелни за организма.

2. В статията “Гневът – враг на вашето сърце”, публикувана в “Harvard Newspaper”, се привеждат факти, свидетелстващи, че гневът и злобата са изключително вредни за нормалното функциониране на сърцето.

Професорът по медицина Ичи-ро Кавачи констатира: “Високата нервност, агресивност и злобност или желание да се причини вреда и загуба на някого през време на кавга предизвиква необратими изменения в сърцето и увеличава риска от заболявания.”

Тук е важно да се помни, че в състояние на гняв в кръвта се увеличава количеството на хормоните на стреса, кръвните клетки в сърдечния мускул започват да се нуждаят от по-голямо количество кислород, а това води до повишаване слепването на тромбоцитите в кръвта и предизвиква съсирване, т. е. сгъстяване на кръвта, което е крайно опасно за съдовете на сърцето. Поради това, през време на стрес или гняв сърцето бие два пъти по-бързо, отколкото в спокойно състояние, което предизвиква увеличаване на кръвното налягане на съдовете и вследствие на това води до риск от инфаркт на миокарда.

*В медицинското списание “Psychosomatic Medicine” (Психоматична медицина) се изнасят следните резултати от изследвания: излишната нервност и злоба, честото избухване на гняв предизвиква нарастване на про-

извеждането в кръвта на белтъчни клетки, предизвикващи различни видове инфекциозни заболявания. Така също увеличаването броя на такива белтъчни клетки води до намаляване еластичността на съдовете и в резултат провокира постепенно развитие на запушване на кръвоносните съдове, което може да завърши с умъртвяване на тъкани, т. е. инфаркт.

Професорът по медицина в университета Дюка Едуард Суарез констатира, че нивото на съдържанието на белтъка интерлевкин 6 (IL-6) в кръвта на хора със сприхав и агресивен характер многократно превишава нормата. На свой ред високото ниво на интерлевкин (IL-6) довежда до натрупване по стените на артериите на сърцето мастни отлагания, което след време води до свиване на кръвоносните съдове и даже, възможно е, до пълното им запушване.

В резултат на своите изследвания професор Суарез дошъл до следното заключение: "Възникването на сърдечни заболявания директно е свързано не само с пушене, високо кръвно налягане, нездравословно хранене и пълнота, високо ниво на холестерин в кръвта, но и с психологически фактори: чести избухвания на гняв и емоционална несдържаност, обиди и злоба."

По такъв начин заключенията на много медицински изследователски центрове показват, че гневът и несдържаността в емоциите – това е състояние на душата, което нанася тежък удар, преди всичко върху здравето на самия човек. Тогава, когато прощаването, колкото и да е трудно да се прибегне към него, избавя човека от всички негативни последствия на конфликтите, помага да се съхрани както физическото, така и душевното здраве.

Х. Яхи

Бодрост на духа против старостта

Американските учени потвърдиха известната истина: Човек е на толкова години, на колкото се чувства. Изглежда нашият организъм точно изпълнява указанията на главния мозък.

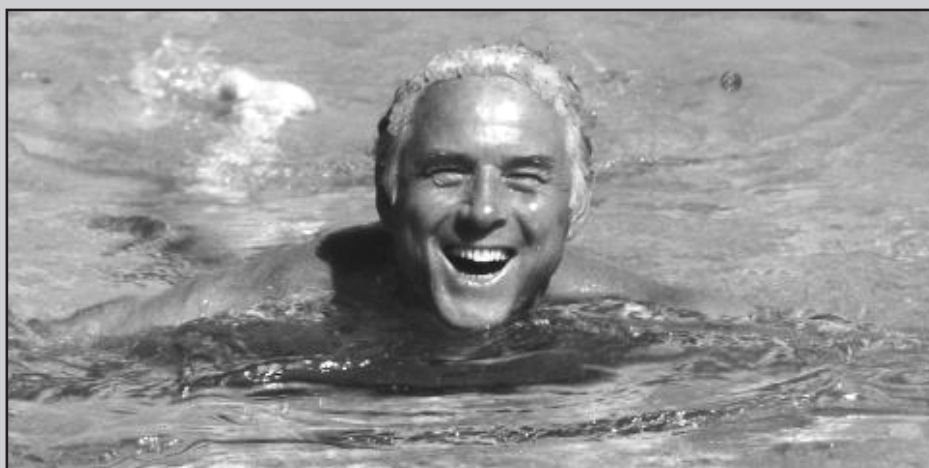
Не ли ви се е случвало да срещните старци веселящи, които до дълбока старост обичат модата, спорта и са готови на всякакви приключения? Или не според годините им възрастни юноши, на които всичко в живота вече не им е интересно. Според науката у човека има две възрасти: така наречената паспортна и настояща – биологическа. Човек може да бъде съществено по-млад от възрастта, посочена в паспорта, а може да бъде и по-стар. При това различието възниква понякога още в детството. Така учените от университета в Пердю (САЩ) в течение на 10 години наблюдавали 500 доброволци на възраст от 55 до 74 години. И не само провежда-

ли с тях събеседвания, но и измервали параметрите на тяхната физическа и интелектуална активност, обследвали функциите на вътрешните органи и главния мозък.

В началото на изследванията през 1995 г. болшинството от изследваните заявили, че се чувстват примерно на 10-12 години по-млади от паспортната си възраст. След 10 години учените отново ги изследвали и се убедили, че физическата кондиция и умствените им способности у тези хора са се съхранили значително по-добре, отколкото у тези, които признавали паспортната си възраст за истинна. Наистина, признава ръководителят на проекта, Маркус Шафер, учените

засега не могат да кажат кое тук е първичното: дали вътрешното усещане за младост забавя стареенето или обратното, по-доброто състояние на организма дава усещане за младост. Но във всеки случай, отбелязват изследователите, нужно е да се стараем колкото е възможно по-дълго да съхраним младостта на душата – старостта се страхува от това.

Преди се считаше, че жените по-скоро реагират на признаците на стареенето и по-тежко от мъжете преживяват приближаването на старостта. Но проектът не показва големи разлики между половете. Младостта на духа и радостта от живота умеят да съхраняват и бабичките и дядовците.

Как да преодолеем раздразнението

В едно семейство произлязла кавга. В порив на гняв мъжът плиснал в лицето на жертвата кафе и тя ослепяла. Когато я завели при лекар и я прегледали, оказало се, че с очите ѝ всичко е наред, но лекарят разбрал, че нещо се е случило с нейното мислене. Тогава той казал: “Вие сте много болна. Трябва да Ви направя операция.” Поставили жената на операционния стол, сложили наркоза, но не направили операция. След няколко часа лекарят развързал очите ѝ и попитал: “Сега виждате ли?” “Да, разбира се” – отговорила тя. Но в действителност операция на била направена! Какво е станало тогава? Тази сила е способна да управлява нашия мозък. Тя може и да ви убие. Негативното мислене и негативните емоции поглъщат енергия и разрушават защитната система на организма. Затова жизнено важно е да научим начини за тяхното преодоляване.

Как да го направим практически?

Нека да пофантазираме малко. Представете си, че сте чайник за варене на чай. Той завира (започва да кипи). Представете си, че вътре във вас, както водата, бушуват чувства на гняв и раздразнение. Необходимо е да ги изпуснете, но под какъв вид. Има три начина:

1. Плътено да се затвори капакът, за да не излезе парата. С други

думи, вие потискате в себе си гнева, раздразнението. От медицинска гледна точка това е много вредно: отслабва вашата имунна система, повишава риска от развитието на язва и ракови клетки.

2. Напълно да махнете капака, т. е. гръмогласно, открито да изразите своя гняв, без да избирате меки изрази. Жизнената практика показва, че действайки така, вие само наливате масло в огъня. Поради това, то е също вредно за здравето, понеже в момент на открито изразяване на гнева рязко се повишава кръвното налягане и напълно вероятен инфаркт. Мисленето и поведението стават неуправляеми. Възможно е образуване на язва на стомаха, силно главоболие, рязко отслабване на имунната система на организма. Вие бързо стареете. Не е важно какъв е поводът за гнева, важното е това, че заплащате за това със здравето. Да се гневите означава да наказваш себе си заради чужди грешки.

3. Леко се отваря капакът, т. е. не потискате, а съдържате гнева или раздразнението си. Да илюстрираме това.

Представете си, че седите зад кормилото на вашия автомобил. Представете си също прибор, който показва температурата на двигателя в автомобила – това е вашето чувство на раздразнение или гняв. И така във време на движение изведнъж светва аварийната червена

лампичка, показваща, че е настъпило прегряване на двигателя. Какво прави обикновено в такива случаи шофьорът? Правилно, спира. Но представете си, че вие продължавате да карате, не обръщайки внимание на подавания сигнал. След това слушате шум, появява се дим и чувствате миризма на изгоряло. Би трябвало да спрете и да видите какво става. Но вместо това вие отваряте прозореца, за да пуснете свеж въздух и включвате музика, за да заглушите шума. Какво ще стане по-нататък? Досещате ли се? Разбира се, двигателят ще откаже. И не ви остава нищо друго, щом спрете, да вдигнете капака и да видите какво става. В двигателя може да се окаже пукнатина, която вече е невъзможно да се поправи.

Ние също прегряваме от раздразнение и злост. И ако не спрем навреме, то в здравето ни ще се появи пукнатина, която да не може вече да се поправи. Какво трябва да направим? Разумният шофьор спира, когато види, че двигателят прегрява. В Библията е даден хубав съвет: “Като се гневите, не съгрешавайте; размислете в сърцето си на леглата си, и утихнете.” (Псалм 4:4 – синод. прев.) Какво означава “размислете”? Това означава, че щом почувствате гняв, раздразнение, безпокойство, просто си кажете: “Какво става?” и когато кажете: “А, това е гняв!” или “Ето, аз съм раздразнен(а)!” “Ето, аз се трево-

жа!” – ще ви бъде по-леко да се борите с него. Помнете, осъзнаването на ставащото снима частично напрежението.

Разумният шофьор оставя мотора да се охлади. Сега, когато сте размислили и осъзнали, че сте раздразнени или се гневите, опитайте да се вземете в ръце и да се успокоите. Психолозите съветват да се сниши гласа, да се вземе горещ душ, да се свиват и разпускат юмруците, да се брои до десет, да се заеме хоризонтално положение. Последната препоръка също намираме в Библията: “Размислете в сърцето си на леглата си и утихнете” (Псалм 4:4). Ето, един от действителните начини за снемане на напрежението. Съгласете се, че когато лежите, трудно е да продължите да се гневите.

Също така, когато обидя, гняв и раздразнение препълват сърцето ви, обърнете се към Бога. Исус е обещал: “Аз ще ви успокоя” (Матей 11:28). Ако попросите: ”Господи, успокой ме и покажи къде е най-добрият изход”, то Бог може да ви покаже решение, което вие сами не можете да намерите.

И така най-добрият начин за преодоляване на гнева и раздразнението е да се опитате да го съдържите. Мъдрият Соломон пише: “Безумният изригва целия си гняв, а мъдрият го задържа и укротява” (Пр. 29:11). За разлика от гнева, който може да бъде еднократен, обидата е продължителен процес и тя ви оказва постоянно стресово въздействие. Какво да се направи със затаената обида? Исус Христос, най-великият психолог в света, учеше хората: “Прощавай-те” (Лука 6:37). Но съгласете се, че да се прости на обидилия ни не е лесно. В такъв случай просто обърнете се към Бога: “Боже, нужна ми е Твоята помощ. Научи ме да прощавам!” И Господ обещателно ще отговори на молитвата ви, “защото всеки, който проси, получава”. (Мат. 7:8)

Т. Герасимов

Език мой – враг мой

Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, но онова, което е добро, за назидание според нуждата, за да принесе благодат на тези, които слушат...Нито срамостни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, но по-добре благодарение. - Ефесяни 4:29

В Института по квантова генетика кандидатът на биологическите науки П. П. Горяев и кандидатът на техническите науки Г. Т. Тертыйшний в течение на три години провеждали изследвания, позволяващи частично да се отговори на въпроса: Какво става с човешкия род? С помощта на разработена от учените апаратура човешката реч може да бъде представена във вид на електромагнитни колебания, които пряко влияят на свойствата и структурата на молекулата на ДНК. Именно тези молекули отговарят за наследствеността на човека. Поради това съдържанието на речта непосредствено влияе на човешкия геном.

Например човек постоянно използва в речта си ругателни думи. При това неговите хромозоми започват активно да променят структурата си. В този случай, ако речта на човека е наситена с отрицателни по своя смисъл словообразования, в молекулите на ДНК започва да се изработва “отрицателна програма”. Постепенно тези изопачения стават толкова значителни, че видоизменят структурата на ДНК, и това се предава на потомците. Натрупването на такива отрицателни качества може да бъде наречено “програма на самоликвидация”. Учените са зафиксирали: ругателната реч предизвиква мутагенен ефект, аналогичен на радиационно облъчване. Речта може да убива и може да лекува, ако е добра. Това е нож с две остриета. Ругателната, груба реч е губителна. Изумителни са изводите на учените. ДНК възприема речта и нейния смисъл. Вълновите “уши” на ДНК непосредствено усвояват звуковите колебания. При това за ДНК няма значение дали събеседникът е жив човек или телевизионен герой. Касае се за основните структурно-функционални и генетични единици на човека – клетките. Клетката се състои от обвивка, цитоплазма и ядро. Ядрото се явява основен компонент на всяка клетка. Една от съставките на ядрото е хромозомата, а в хромозомата се съдържат 99 процента ДНК. Ролята на ДНК се заключава в съхраняване, възпроизвеждане и предаване на генетична информация. Грубата реч разрушава хромозомите. С изменението на ядрото се изменя качеството на клетките на човешкото тяло. От тук и болестите – физически и психически.

Рабочая газета, бр. 31, 18.02.2008

Лежи ли щастието в звездите?

Истината за хороскопите и астрологията

Астрологията днес е твърде много разпространена. Много хора търсят помощ и ориентиране не при Бога и в Неговото Слово, Библията, но в звездите и в техния хороскоп. Какво се крие зад това? Е ли астрологията действително една помощ в живота, както твърдят илюстрираните списания и телевизионното шоу?

Астрологията почива върху следните основни положения:

планетите са действащи сили (митични представи за света). Земята стои в центъра на света; около нея са седем сфери с орбитите на планетите и една осма сфера с неподвижни звезди (Птолomeевата представа за света). Качествата и въздействията на планетите се познават по техния цвят и скорост на движение (например Марс: червен и бърз = война; Сатурн: мрачен и бавен = нещастие). 12-те зодии са

съзвездия, през които слънцето през течение на годината (повидимомо) изминава своя път. Също и на тях се приписват качества (Съзвездиято Лъв прави страстни, Телец – силни и привързани към земята и т. н.).

Определящо съдбата на всяко живо същество е, според мнението на астролозите, под какъв ъгъл стоят звездите в момента на неговото раждане. Ако например Сатурн и

Марс са под прав ъгъл един спрямо друг, то това означава нещастие във война (такъв хороскоп съставиха астролозите на Адолф Хитлер). Сега може чрез учението за “насоките” уж да се определи времето на едно събитие; всеки ден след раждането съответства на една година. Влезе ли малко Венера (=любов) 20 дни след раждането в съзвездие Телец (=плодовитост), това означава щастие в любовта на 20-годишна възраст. Но астролозите са предпазливи, като казват: “Звездите не заставят. Те само са благоприятно разположени. Но има и принуждаващи констелации (разположения на небесните тела едно спрямо друго).”

Сега само от научна, по-специално от астрономическа гледна точка има многобройни възражения срещу астрологията. Ще споменем накратко следните:

1. От Коперник знаем, че земята не е център на света. С това представата за света и пресмятането на ъгъла от страна на астролозите стават безпредметни.

2. Откриването на нови галактики показва, че съотношенията на величините във Вселената, а с това и “сферите на влияние” на планетите върху нас протичат в съвсем други измерения от това, което астролозите приемат.

3. Въобще това е една произволна конструкция да се приписват на звездите човешки качества въз основа на цвета и скоростта на движение по орбитата. Тук се издава запазената до днес в астрологията жива представа за божествата на древните вавилонци. Те проектирали човешки качества върху звездите и виждали в това богове.

4. Учението на астрологията за седем броя планети, които трябва да съответстват на седемте дни на седмицата, стана абсурдно, тъй като се откриха три нови планети: Уран, Нептун и Плутон.

5. Планетите в съзвездията изглеждат така само наблюдавани от земята, като стоящи близо едни до други. В действителност между тях

се намират огромни пространства и не може да се каже, например, че Венера (от нашата слънчева система) е влязла “в” съзвездие Везни (извън нашата слънчева система). Това не е нищо повече от една оптична измама, която произлиза от свързания със земята зрителен ъгъл.

6. Също така много съзвездия се отдалечават едни от други, тъкмо защото отделните планети принадлежат към различни звездни потоци. Така Вселената постоянно се променя и не може да се помести в суеверни системи.

7. Чрез преместване на точката на пролетното равноденствие (въз основа на по-бавното движение на земната ос) слънцето не стои всяка година по същото време на същото място. Чрез това обаче постоянно се променят зодиите в астрологическите календари.

8. Многократно се е доказало, че хора, които са родени по едно и също време, са имали напълно различни житейски съдби (сравняват се близнаци).

9. Сериозни астрономи (природоизпитатели) предупреждават срещу астрологията и посочват, че звездите изобщо нищо не могат да кажат за нашата съдба. Заявяваната от астролозите взаимна зависимост между констелациите на звездното небе и бъдещето на човека е свободно измислена, подчертава например ръководителят на обсерваторията Падечборн, Райнхард Виехоцек. Точно така може човек да се опита да извлече някакви мними закономерности от формациите облаци или от наблюдаване на вътрешностите на животните.

10. Едно изследване на 803 астрологически прогнози от времето 1990-1999 г. показва, че 96 (!) процента от предсказанията не са се сбъднали. За 2000-та година астролози и ясновидци например “предсказаха” следното: “Сан Франциско ще бъде разрушено от земетресение; Париж ще стане в развалини поради земетресение

или ирански ракети; Токио заедно с цяла Япония ще потъне в морето; Щефи Граф ще забременее. Никое от горните не се изпълни.

От християнска гледна точка може да се каже: тя разменя творението с Твореца (Римл. 1:25). Тя пита звездите и Космоса, за да узнае нещо за човека, вместо да се предостави на Словото и на Божията воля. С това тя – също и под научно представената ѝ форма – е суеверие. Това ще рече, че подминава вярата в Бога и накрая е против Бога. Техните “пророчества” са фалшиви пророчества, със случайни улучвания въз основа на човешки комбинации и спекулации или демонско вдъхновение.

Библията ни учи, че звездите не са богове, чието влияние върху съдбата на земята и човека можем да приемем, но “светила”. Бог ги създаде за осветяване, както и за показване времето и навигацията, но в себе си те не притежават никаква власт (Битие 1:14-18; Исая 47:13; Еремия 10:2)

Човек мисли да получи информации от звездите, но в действителност чрез тези суеверия демоните получават възможност да му въздействат. Той бива измамен по отношение изцелението на душата му.

Жизненият път на човека не е предначертан в звездите, но е в плана на Бога, Който е живият Бог и може да води по съвсем различни пътища, от това, което звездите “предвиждат” (Псалм 139). “Колко са ... неизследими пътищата Му.” (Римл. 11:33)

Астрологията – като всяка форма на суеверие – е опит на човека сам да се издигне, да надхвърли границите си. Така обаче човекът не достига до мир и спасение, но изпада в ръцете на измамници, печалбари и шарлатани, често и на демонски сили. Те му говорят, че той може да знае и бъде това, на което единствено Бог има право (Бит. 3:5).

Освен това астрологията (както всяка друга суеверна практика) затова е отречена, защото води до фатализъм (предоставяне на съдбата)

и евдомонизъм (забравящ задълженията си в стремежа към щастие). Ние обаче не трябва егоистично да търсим нашето щастие в звездите и да се “примиряваме” с тях, но да изпълняваме дълга си и с любов към ближния да се отзоваваме на нуждите на другите. Само Бог може да бъде основа и цел на нашето доверие.

На всички, които се доверяват на хороскопи, талисмани, муски, ясновидци, магьосници и др., бихме извикали с апостол Павел: “Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните учения на света; ... а сега, когато познахме Бога, как се връщате назад към слабите и сиромашки първоначални учения, на които отново желаете да робувате?” (Галатяни 4:3,9) И в книгата на пророк Исаия се казва: “Нека приближат сега астролозите, звездобройците и предвещателите на новолунията и нека те избавят от това, което ще дойде върху тебе! Ето, те ще бъдат като плява; огън ще ги изгори; не ще могат да се избавят от силата на пламъка. Понеже той не ще бъде възглед да се огрее някой или огън, пред който да седне.” (Ис. 47:13,14)

Астрологията е гадателство и мерзост за Бога (Левит 20:27; Второз. 18:9-14; Кол. 2:8). Човек никога не постига мир, но завършва далеч от Бога и във вечна загуба. Истински мир и спасение човек получава само чрез вяра в Исус Христос, Божия Син, Който на кръста на Голгота отдаде живота Си. Ние трябва да приемем тази жертва, като се обърнем с истинско покаяние към Бога, изповядаме Му греховете си и уповаваме на Исус Христос като наш Спасител.

“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” (Йоан 3:16)

Лотар Госман

Молитва

- “Отче наш, Който си на небесата...”

- Да?

- Моля, не ме прекъсвай; моля се.

- Но ти Ме спомена!

- Да съм Те споменала! Съвсем не! Аз само си казвам молитвата “Отче наш, Който си на небесата!”

Отново го направи.

- Какво направих?

- Повика Ме. Ти каза: “Отче наш, Който си на небесата.” И ето Ме. За какво става въпрос?

- Но аз не го мислих сериозно. Само започнах утринната си молитва. Всяка сутрин казвам молитвата “Отче наш”; и след това винаги се чувствам спокойна. Имам чувството, че съм си изпълнила дълга.

- Е, добре. Казвай по-нататък.

- “Да се свети Твоето име...”

- Момент. Какво имаш предвид с това?

- С кое?

- С “Да се свети Твоето име”?

- Това означава, то означава... Ах, не зная какво означава. Откъде да

зная? То просто е включено в молитвата. Впрочем какво означава?

- Означава името ми да бъде почитано, прославено над всичко. Да се пази свято и да се отнасяш със страхопочитание към него. Да се освети в този свят и в тебе. Да не го посрамваш, наричайки се християнка. С всяка постъпка в живота си трябва да изявяваш Моето име, Моя характер.

- Досега никога не съм се замисляла над това. “Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.”

- Мислиш ли го това действително?

- Сигурно. Защо не?

- А с какво допринасяш за това?

- Да допринасям за това? Мисля че с нищо. Мисля много повече, че би било нещо хубаво, ако Ти тук долу вземеш всичко в Твоята ръка и да го вършиш както там горе.

- Аз те имам в Моята ръка.

- Е, да, аз ходя на църква.

- Не те питам за това. Как е с твоя темперамент, с твоя буен нрав, с нетърпението ти? С това все още имаш трудности, нали? А как се отнасяш към парите си? – Все още употребяваш всичко само за себе си. А какви книги четеш? Какво гледаш по телевизията?

- Не се занимавай с мен. Аз съм толкова добра, колкото другите в църквата.

- Извинявай, мислех, че се молиш за това да бъде Моята воля. Ако действително мислиш това, Аз трябва да се отзова и съответно да действам

- Да, естествено. Зная, имам някои проблеми. След като ми посочи това, дойдоха ми на ум още няколко.

- На Мен също.

- Досега не съм се замисляла много над това, но с готовност бих решила някои от тях. Честно казано, с удоволствие бих се освободила.

- Добре. Да вървим напред. Нека работим заедно. Определено ще спечелим победи. Радвам се на теб.

- Да, Господи, но сега искам да довърша тази молитва. Днес тя продължи много по-дълго от нормалното. "Дай ни днес ежедневния хляб."

- За хляба няма нужда да се молиш. Това ще ти помогне да отслабнеш.

- И тъй, става все по-хубаво! Критикуваш ли ме? Аз изпълнявам религиозното си задължение и Ти изведнъж идваш и ми напомняш всичките ми слабости!

- Молитвата е нещо сериозно. Тя изисква. Поставя под въпрос. При това ти можеш да станеш напълно друг човек. Затова искам толкова повече да подчертая: Придържай се към молитвата и постъпвай според нея. И сега как е по-нататък?

(Пауза)...

- Не се решавам да продължа.

- Защо не се решаваш? От какво те е страх?

- Защото вече зная какво пак ще кажеш.

- Все пак опитай.

- "И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници..."

- А как е със съседката ти?

- Виждаш ли; предчувствах си. Знаех, че ще дойдеш до това. Но тя е говорила лъжи по мой адрес и е коментирала с други по адрес на семейството ни. А и не ми е върнала парите, които ми дължи. Заклех се да ѝ отмъстя тайно.

- Какво означава тогава молитвата ти?

- Аз съвсем не го казах на сериозно.

- Поне сега си честна. Но намиращ ли го за хубаво да храниш такава ненавист към някого?

- Не, но сигурно ще ми стане по-добре, ако си отмъстя. Впрочем измислих си нещо хубаво. Тя няма да пожелае никога вече да пристъпи в близост до нас.

- Няма да ти стане по-добре, но по-зле. Отмъщението не е сладко. Помисли колко нещастна си вече сега. Но аз мога да променя всичко това.

- Ти можеш това? А как?

- Прости на съседката си и тогава и аз ще ти простя. Сега тя трябва да се справя с омразата и греха. Ти обаче ще бъдеш свободна и ще имаш мир в сърцето си.

- О, имаш право. Ти винаги си прав. А по-важно, отколкото моите чувства на мът срещу тази жена, е отношението ми с Теб да бъде в ред. Но... (пауза)... (въздихане)... Е, добре. Прощавам ѝ. Помогни ми да намеря правия път, Господи. Като се размисля върху това, тя сигурно се чувства нещастна, като всеки, който постоянно върши зло на другите. Моля, посочи ѝ по някакъв начин правия път.

- Ето, виждаш ли! Не е ли това по-добре? Как се чувстваш сега?

- Е, да, Впрочем съвсем не зле. Дори имам едно много добро чувство. Вярвам, че тази вечер като си легна, за първи път няма да съм така напрегната както досега. Сигурно и ще спя по-добре.

- Но още ни си свършила молитвата.

- О, да, правилно. "И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия."

- Добре, и това ще сторя. Но и самата ти се пази от изкушението, премахни

всичко, което може да те въведе в изкушение.

- Какво имаш предвид?

- Какво гледаш по телевизора?

Помисли как прекарваш времето си, какви приятели имаш, за какво се разговаряш с тях. Помисли върху това – кое действително има стойност и е ценно в живота ти. Преди всичко моля те не Ме използвай само като бодигард и лекар.

- Последното изречение не можеш да го разбереш.

- Но ти често си правила това. Искаш от мен да ти дарявам здраве, а не искаш да живееш здравословно. Изпаднеш в трудности, в трудно положение. Тогава тичаш при Мен и казваш: "Господи, моля Те, помогни ми и ме избави, няма вече да го повтарям. Така ли е?"

- Да, Господи. Срамувам се. Съжалявам много.

- Винаги те запазвах. Но ти изпълни ли обещанията си?

- Не, най-вече не. Досега винаги мислих, че мога да правя каквото искам, щом като всеки ден си казвам молитвата "Отче наш". Такъв разговор с Теб като днешния, никога не съм очаквала!

- И как продължава твоята молитва по-нататък?

- "Защото е Твое царството и силата, и славата до вековете. Амин."

- Знаеш ли какво е славата? На какво действително бих се радвал?

- Не, но с удоволствие бих искала да зная. Бих желала да Ти доставя радост. Все повече и повече разбирам колко славно би било истински да Те следвам.

- С това ти сама отговори на въпроса.

- Наистина ли?

- Да, за Мен слава означава, когато човечи като теб действително Ме обичат и почитат и желаят наистина да постъпват съобразно Моята воля. И сега виждам, че между нас се създава това отношение. След като сега изчистим някои твои грехове и те повече да не ни смущават, ще се учудиш какво още можем да направим заедно!

- Господи, нека да открием какво можеш да направиш от мен!

- Ще го преживееш.

Тим Донел

Вдъхновяващи чудеса на природата

Мътещата в стомаха жаба

Необикновената форма на размножаване на един австралийски вид жаба (*Reobatrachus Silus*) е един особен нагледен пример за това, че е абсурдно да води до мисли за еволюция. Защото този проект на размножаване трябва да функционира още от началото. Тук не помага никаква мутация,

селекция или нещо друго. Оплодените яйца на този вид жаба се изяждат от женската и се развиват в стомаха ѝ до млади жаби. В края на инкубационния период около 25 млади животни напускат майка си през устата ѝ. Тук преживяваме една от най-сложните и своеобразни форми на мътене.

За да може това изобщо да се извърши, е създадена една взаимно зависима безупречна система: Най-напред през тези шест седмици женската не приема повече в себе си нито веднъж храна или течност, така че стомахът е изключително на разположение на поповите лъжички. Тъй като стомашните киселини могат много бързо да убият подрастващите, това се възпрепятства чрез една особена предохранителна мярка. Храносмилателната течност в стомаха на майката се неутрализира от един хормон, който се произвежда най-напред от яйцата, а после от поповите лъжички. Така подрастващите могат да растат здрави, без да плуват в киселинна баня. Друга трудност

представлява изхранването на яйцата в празния стомах. При това яйцата на този вид жаба са значително по-големи отколкото на другите видове и съдържат един много богат на протеин яйчен жълтък, който е достатъчен да изхранва поповите лъжички в продължение на шест седмици. Също и времето на раждането е перфектно определено. Хранопроводът на женската жаба се разширява през време на раждането достатъчно, както вагината на бозайниците. След това хранопроводът и стомахът се връщат в нормалното си състояние и женската започва да приема храна.

Чудесната размножителна система на този вид жаба се противопоставя много ясно на еволюционната теория. Всеки стадий трябва съвършено да функционира, за да може жабата да преживее. Майката трябва да глътне яйцата и не трябва в продължение на шест седмици да яде или пие. Яйцата трябва да отделят съответния хормон, който неутрализира стомашната киселина. Необходимо е също и прибавянето на особено богатия на протеин яйчен жълтък. Разширяването на хранопровода на женската не трябва да стане кога да е във времето. Ако всичките тези процеси не протичат точно в правилна последователност, това би било сигурна смърт за жабешките бебета и такъв вид никога не би имало.

Поради тези причини тази система не може да се развие постепенно, както се твърди в еволюционната теория. Този вид трябва отначало на съществуването си да е снабден с тази съвършена и способна да функционира система. Казано с други думи: Тя е сътворена.

Бомбардиращият бръмбар

Също и царството на пълзящите животни е пълно с чудеса. Бръмбарът бомбардировач например е едно много забележително насекомо, което се намира главно в пустините на Ню Мексико. Той е снабден с един своеобразен защитен механизъм, който в никой случай не може да се обясни с еволюционната теория. Бръмбарът произвежда два химикала в две отделни камери в задната част на тялото си. Тези два химикала, хидраквинон и водороден пероксид, сами по себе си са безобидни, но силно експлозивни, щом се съединят. Бъде ли нападнат бръмбарът, той освобождава двете вещества през една подвижна тръба в края на задната част на тялото му. Каталитичните ензими от една мъничка камера точно зад изпускателния вентил пускат в ход химическата реакция. И точно в този момент бръмбарът насочва оръдието в задната му част срещу преследвача и изстрелва експлозивната смес в лицето му. Химическата реакция прави изхвърлянето горещо като вряща вода и въздейства чрез изненада и объркване, които са достатъчно силни да обезкуражат преследвача. Бръмбарът може да изстрелва до пет изстрела в бърза последователност и знае инстинктивно кога да задейства експлозията. Тя следва да настъпи именно тогава, когато химикалите са изхвърлени, никога в реакционната камера, което би убило бръмбара.

Как знае бръмбарът това? Възможно ли е един такъв толкова комплексен процес да се е развил чрез естествена еволюция? Да помислим от какво се състои оръжейната система на бръмбара бомбардировач: Произвеждане на точно определени химикали, съхраняване в отделни камери, съединяването им в точния момент с точни каталитични ензими, при това цялото въоръжение заедно със способността точно да се прицелва и да стреля преди химикалите да експлодират! Разумно ли е да приемем, че едно развиващо се без план животно може да произведе една такава система с толкова много зависещи една от друга части само чрез случайна генетична промяна? Отговорът е ясен: Бръмбарът бомбардировач е продукт на интелигентно планиране.

Броят на звездите

Броят на звездите е неизброим. Има само оценки, следователно големи пресмятания, на малка небесна област в Космоса. Според професор Карл Сейган, виден американски астроном със световна известност, директор на лабораторията за планетарни науки към университета Корнел, в целия Космос той изчислява грубо 100 милиарда галактики, дори 100 билиарда.

Най-бързите днешни компютри извършват около 10 милиарда изчис-

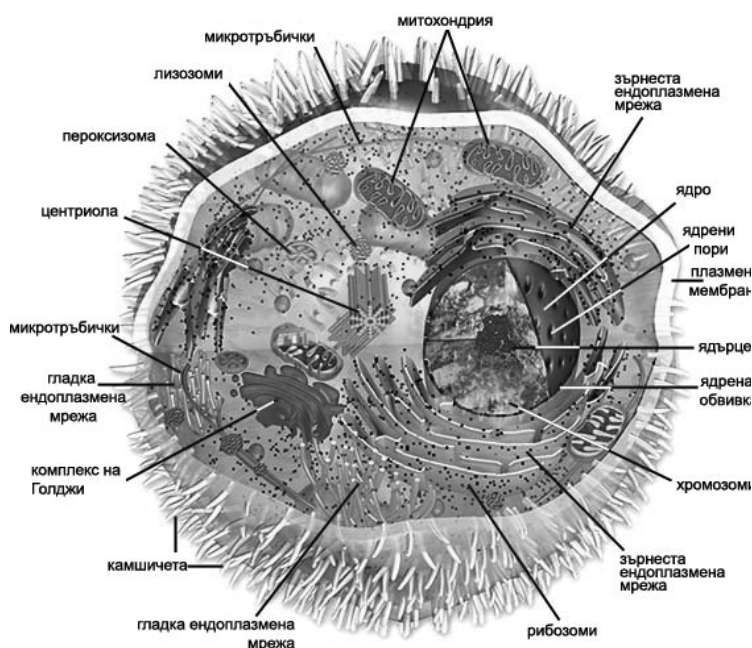
лителни операции в секунда. Включи ли се един брояч само за броене на звездите, той може в първите секунди да преброи 10 милиарда звезди, във втората секунда 20 милиарда и т. н. Колко дълго трябва да работи този брояч, докато изброи преценения брой на звездите? Е, той би се занимавал с този процес на броене около 30 милиона години. Това създава впечатление за това колко огромен е броят на звездите, които Творецът е създал. Толкова дълго не съществува никой брояч и това време не ни е на разположение на нас хората. Така можем да установим: Човекът никога няма да е в състояние да преброи звездите. Затова е записано в Библията:

“Както не може да се изброи небесното множество, нито да се измери морският пясък.” (Еремия 33:22)

Живата клетка

Човешкото тяло се състои от около 100 билиона (100,000 милиарда) клетки. Ако се вземе една средно голяма клетка с големина на $40 \cdot \mu\text{m}$ и се наредят всичките клетки на нашето тяло в редица едно до друго, ще опашат 100 пъти земята около екватора.

В една единствена клетка се извършват хиляди регулирани процеси, например обмяна на веществата, синтез на протеини, делене на клетката – тук нищо не става случайно, всичко е програмирано. Всеки, който има познания в областта на регулаторната техника, знае, че ако само няколко регулаторни кръга са свързани, диференциалните уравнения стават толкова сложни, че могат да се решат само с помощта на компютър. А какво става с хиляди регулаторни кръга, които при това са и свързани, колко комплексни са диференциалните уравнения? Това нашите компютри още не могат да го създадат. Но във всяка клетка на нашето тяло това се извършва, това функционира. Живата клетка може да направи това, което никоя направена от човека машина не може: да направи съвършено копие на себе си за няколко часа!. Една грандиозна творба на един много мъдър Създател. Самата клетка е една проповед, така че от нея можем да разберем, че трябва да има един Създател. Еволюционната теория изхожда противно на това, а именно, че всичко е произлязло чрез случайни процеси в материя

Не виждам Те, о, Боже мили,
но тихо шепне ми душата,
че извор си на всички сили
и Теб се кланят небесата.

Къде очи си да обърна -
тук долу или там горе,
където, Боже и да зърна,
за Тебе всичко ми говори.

Вред чудеса неизброими
разказват Твоята слава сияйна
и величавят Твоето име
и Твоята добрина безкрайна.

Звездата, що нощем грее,
за Теб ми, Боже, наумява,
и птичката, що денем пее,
Теб, Боже, хвали и възпява.

